

Zaharia - comentarii William Kelly

Zaharia 1

Este clar ca Zaharia era contemporan cu Hagai. Ca si acesta, el isi dateaza profetiile dupa cea de-a doua putere imperiala a natiunilor, dar merge mult mai departe decat Hagai prezentand marturia lui Dumnezeu cu privire la aceste puteri. La profetul anterior nu exista nici o indoiala ca referirile cronologice la domnia lui Darius constituiau o aluzie divina. La Zaharia nu numai ca este pastrat acest mod de masurare a timpului, ci ni se si prezinta relatiile generale dintre acele puteri, intr-o oarecare masura asemenea lui Daniel, dar profetia lui are un caracter deosebit si un rol specific in Scriptura. Astfel, nu este numai un semn al supunerii fata de guvernarea lui Dumnezeu, ci ne este data si o relatie pentru prezent, ceea ce este de asteptat in viitor si apoi rasturnarea definitiva a acestor puteri care s-au desfasurat intr-o perioada intermediara si judecata nu numai a lui Iuda ci si judecata mai cuprinzatoare pentru toata perioada infidelitatii lui Israel. Maleahi difera de acesti profeti prin aceea ca se ocupa in exclusivitate cu starea morala a iudeilor si, prin urmare, nu mentioneaza nimic cu privire la puterile natiunilor. Astfel, profetii din perioada restabilirii lui Iuda, Hagai, Zaharia si Maleahi au, fiecare, trasaturile lui specifice.

Zaharia ne prezinta mai intai dezgustul profund al lui Yahve fata de stramosii iudeilor. Ei au nesocotit marturia anterioara. Cand li s-a poruncit in numele lui Yahve sa se intoarca la El pentru ca El sa se intoarca la ei, ei nu au facut aceasta, iar acum copiii lor sunt indemnati sa nu fie asemenea parintilor catre care profetii de mai inainte strigasera in zadar. „Dar n-au auzit, nici n-au ascultat de Mine, zice Yahve. Parintii vostri, unde sunt ei?” De aceea era pustiirea de atunci si slabiciunea care ii facea pe copiii lor sa geama si aceea se cuvenea sa fie o lectie solemnă pentru sufletele lor. „Parintii vostri, unde sunt ei? Si profetii, traiesc ei pentru totdeauna? Dar cuvintele Mele si randuielile Mele pe care le-am poruncit slujitorilor Mei, profetii, n-au ajuns ele la parintii vostri? Si ei s-au intors si au zis: «Cum a gandit sa ne faca Yahve al ostirilor, dupa caile noastre si dupa faptele noastre, asa ne-a facut»“. Cuvantul lui Yahve s-a validat deplin, iar ei, in loc sa fie descurajati de imprejurarile care dovedeau ca acel cuvânt este adevarat, se cuvenea sa profite de pe urma comunicărilor care urmau si care se aplica la starea lor. Orice implinire a unei pedepse aplicate de El asupra lui Israel se cuvine sa constituie pentru sufletele lor o chemare sa ia aminte la cuvantul lui Yahve acum. Aceasta era doar o prefata, desi prezinta importanta sub aspect moral. Apelul care le este adresat sa se gandeasca la parintii lor si la propriile lor pacate pregăteste terenul pentru ceea ce urmeaza. Profetia presupune existenta pacatului, care face necesara judecata lui Dumnezeu, dar, dupa aceea, multumiri fie aduse lui Dumnezeu, ea ne prezinta mult mai multe aspecte. Ea ne arata ca este imposibil ca Dumnezeu sa fie biruit de rau si ca atunci cand El judeca abuzul in folosirea unui lucru bun, in indurarea Lui, El inlocuieste acel lucru cu ceva si mai bun. Este clar ca daca ne-a chemat pe noi, crestinii, sa biruim raul prin bine, El Insusi lucreaza pe acest principiu: atat in guvernare cat si in har, Dumnezeu este mult deasupra raului si aceasta constituie o resursa unica de mangaiere a credintei.

Prima viziune pe care ne-o prezinta profetul a fost in timpul noptii: acelasi lucru se aplica in primele sase capitole, unde avem o serie de viziuni pe care profetul le-a avut intr-o singura noapte si care strabat astfel planul cailor lui Dumnezeu de la abandonarea lor ca popor pentru un timp pana la restaurarea lor in tara, cu cetatea si cu templul lor sub Mesia. „Am vazut in noaptea aceea si, iata, un om calarea pe un cal rosu si statea intre mirtii care erau intr-o vale joasa; si in urma lui erau cai rosii, murgi si albi. Si eu am zis: «Ce sunt acestia, domnul meu?» Si ingerul care vorbea cu mine mi-a zis: «Iti voi arata ce sunt acestia»“.

Gasim o asemanare destul de mare cu modul in care au fost date unele viziuni din Apocalipsa. Este prezent un comunicator si interpret angelic. Se poate vedea deci cum legaturile adevarului divin strabat intotdeauna intreaga scriptura si, am mai putea adauga, se tine cont de subiect pentru a pastra ceea ce este potrivit sub aspect moral. Pozitia lui Zaharia fata de evrei prezinta multe aspecte comune cu aceea a Sf. Ioan fata de crestinatatea in corpore falimentara, care era deja judecat sub aspect moral si urma sa fie varsat din gura, dupa cum a spus despre Laodiceea, inaintea tuturor, in numele Domnului. De aceea putem intelege de ce este introdus ingerul care vorbeste in loc ca Yahve sa se adreseze intr-un mod mai direct. Acesta prezinta un aspect semnificativ implicand o rezerva si o distanta pe care trebuie sa le remarcam deoarece Dumnezeu doreste ca acestea sa fie simtite. Dar aceasta nu impiedica transmiterea unor mesaje pline de compasiune si de bunatate divina, din care nu lipsesc binecuvantari in prezent si care sunt impregnate de perspectiva unui viitor glorios. De fapt, este de folos sa remarcam aceasta retragere a lui Dumnezeu si interventia ingerilor deoarece nu exista nici un alt profet al Vechiului Testament care sa prezinte o mai frumoasa imagine decat Zaharia a binecuvantarii pe pamant.

Stim ca Apocalipsa lui Ioan este principala desfasurare profetica din Noul Testament. Metoda ei este mai profunda si mai completa si, in acelasi timp, ea este mai exacta si mai bine ordonata decat oricare alta profetie din Biblie. Nu este oare un motiv sa-l multumim lui Dumnezeu pentru ca nu suntem lasati fara alte mijloace decat acela de a recurge la deductii cu privire la falimentul crestinatatiei, asa cum a fost cazul cu Zaharia cand era vorba despre falimentul evreilor? Un cuget generos si smerit se va abtine sa se pronunte asupra altora daca nu are o autoritate divina care sa faca din aceasta o simpla indatorire. Cu cat doreste cineva mai mult ca Domnul sa fie glorificat si cu cat iubeste cineva mai mult biserica, cu atat mai greu ii vine sa judece aspru starea a ceea ce poarta numele Domnului. Dumnezeu a venit in intampinarea acestei lipse de vointa, pentru care unii ar fi gasit scuze bune, cu elemente frumoase. Sunt alte consideratiuni mult mai importante decat sentimentele crestinilor in legatura cu fratii lor din crestinatate, si anume nu trebuie sa neglijam sa apreciem toate in lumina gloriei Domnului si a ceea ce I se cuvine lui Hristos. De aceea, Dumnezeu, care tine intotdeauna la Numele Fiului Sau, are cea mai tandra grija fata de cei care I-au fost dati Lui – Dumnezeu a venit in intampinarea acestei retineri pronuntandu-Se El Insi in modul cel mai clar si mai solemn si prezentand dovezi certe cu privire la temeiul pentru care va recurge la o judecata atat de dura si de ferma, care se va desfasura, desigur, in viitor. Raul nu scade ci sporeste cu timpul, prin influentele continue care il fac sa se extinda si sa capete un caracter din ce in ce mai intunecat. Astfel, cunoastem ca, in crestinatate, decaderea pe care Duhul lui Dumnezeu o vedea atunci, s-a adancit tot mai mult. Dar apostolii nu au fost luati inainte ca Dumnezeu sa se fi pronuntat asupra existentei raului, a dimensiunilor lui si a caracterului sau ireparabil, de asa natura incat nu va putea fi

inlaturat decat prin razbunarea divina, la sfarsitul veacului.

Fac aceste remarci generale pentru a arata valoarea acestor ultimi profeti ei fiind cei care ne dau sentinta finala a lui Dumnezeu cu privire la starea lui Israel, chiar si asupra acelor evrei relativ sinceri care s-au intors in loc sa se multumeasca sa traiasca in mijlocul natiunilor unde fusesera dusi captivi. Nu au nici o scuza ca s-au lasat inselati, si cu atat mai mult nici noi acum nu avem nici o scuza din vreme ce Dumnezeu Si-a descoperit toate gandurile cu privire la starea din prezent a crestinatatiei si la indatoririle sfintilor care decurg din aceasta, lucruri care s-au aratat destul de bine chiar inainte ca apostolul Ioan sa fi devenit acela prin care Domnul Isus s-a adresat bisericilor din Asia in Apocalipsa 2 si 3. Iar in Apocalipsa avem o relatare suficient de clara cu privire la temeiul moral al judecatii. Nici o persoana care nesocoteste acestea nu se poate sa nu sufere pierdere. Suntem chemati sa luam aminte. „Cine are urechi de auzit sa auda ce spune bisericilor Duhul“.

Dupa cum epistolele apocaliptice difera mult de marturia generala a epistolelor apostolice, tot asa si Zaharia difera de cei unsprezece profeti precedenti, asemanandu-se intr-o oarecare masura numai cu Ezechiel si Daniel, dar fiind mult diferit de ceilalti profeti din Vechiul Testament. Conditiiile erau deosebite. Imperiul persan ii favoriza destul de mult pe evrei. Prin urmare, era necesar sa le fie comunicate doua lucruri: ca Domnul recunostea ceea ce El Insusi, prin providenta Lui, randuise spre ajutorul poporului Sau si, in acelasi timp, este prezentat mersul acelor puteri. Aceste doua lucruri sunt prezentate separat in acest capitol.

Intai ni se spune despre omul care calarea pe un cal rosu, care statea intre mirti, apoi alti cai rosii, murgi si albi, despre care ni se dau explicatii ulterior. „Acestia sunt cei pe care i-a trimis Yahve ca sa cutureiere pamantul. Si ei au raspuns Ingerului lui Yahve care statea intre mirti si au zis: Noi am cutureierat pamantul si, iata, tot pamantul este in pace si liniste“. Cred ca rosul este folosit ca simbol al consacrarii pentru Dumnezeu, atat in judecata cat si in har, potrivit simbolului pieilor de berbec vopsite in rosu de la cort, dar si acestea avand la baza judecata. Cel care calarea pe calul rosu era executorul judecatii din partea Domnului si folosea Persia ca instrument pentru a actiona in favoarea evreilor. Aceasta era cea de-a doua putere mondiala, dupa care aveau sa mai urmeze inca doua. S-ar parea ca aici sunt simboluri ale ingerilor pe care Yahve ii foloseste pentru a conduce, mai curand decat simboluri ale imparatiilor in sine, si este clar si ca ne sunt prezentate relatiile dintre aceste puteri si poporul Lui din vechime, care insa este intr-o stare socant de anormala. Trebuie sa ne amintim ca pe tot parcursul mesajelor ultimilor trei profeti ei nu sunt niciodata recunoscuti ca fiind poporul lui Dumnezeu. Acesta este un aspect deosebit de important. Destinul lor este acela de a fi mai binecuvantati si mai inaltati decat au fost vreodata ca popor al lui Dumnezeu, dar pana atunci ei sunt priviti ca fiind o natiune care nu mai are o relatie cu Dumnezeu. „Ei vor fi poporul Meu,“ dar in prezent ei nu sunt. Asa era atunci situatia lor si asa este si acum. Aceasta nu inseamna ca Dumnezeu a incetat sa se mai ingrijeasca de ei, deoarece ridicarea acestor profeti dupa captivitate si, mai presus de orice, misiunea lui Mesia, dovedesc contrariul.

Dar, sa ne amintim de acea idee vaga care exista in general cu privire la ce inseamna „poporul lui Dumnezeu“. Sensul corect al acestei expresii in Vechiul Testament este acela de popor care are relatii publice cu Dumnezeu, cum era atunci cand El Si-a identificat numele Lui cu ei ca natiune pe care a ales-o dintre toate celelalte. Aceasta relatie a fost intrerupta in perioada captivitatii

babiloniene. Atunci evreii au incetat sa mai fie in mod oficial poporul lui Dumnezeu. Dar aceasta nu-L impiedica nicidecum pe Domnul sa aiba in mijlocul acelui popor persoane care traiesc prin credinta. Prin har, existau unii care asteptau sa vina Samanta femeii inainte ca ei sa fie chemati popor al lui Dumnezeu, ba chiar inainte de Avraam, stramosul lor. De fapt, noi toti am fost profund afectati de frazeologia religioasa moderna si de teologia antica, rezultatul fiind ca atunci cand se vorbeste despre poporul lui Dumnezeu, aproape intotdeauna, se intelege succesiunea credinciosilor. Dar nu aceasta este in Biblie semnificatia expresiei „poporul lui Dumnezeu“, mai ales in Vechiul Testament. Avraam, Isaac, Iacov si sfintii anteriori lor, cum sunt Noe, Enoh si Abel, nu sunt niciodata numiti „poporul lui Dumnezeu“. Aceasta expresie a inceput sa fie folosita odata cu chemarea lui Israel, care a fost asezat intr-o relatie nationala cu Dumnezeu, avand legea ca regula pentru umblarea lor si avand un sanctuar, anumite ritualuri si o preotie. Ei au cerut un imparat, iar Dumnezeu, in mania Lui (pentru ca acea cerere reprezenta respingerea Lui), le-a dat unul. Apoi, cand a inceput declinul lor sub noul regim si cand au fost ridicati tot mai multi profeti, pe fondul falimentului casei lui David si al acceptarii idolatriei de acea casa si cand cei mai credinciosi din popor au fost ridicati spre a marturisi impotriva acelor rele, ei si-au pierdut titlul de popor al lui Dumnezeu. De atunci incolo ei sunt Lo-ami (Nu-e-poporul-meu). Dar aceasta nu implica nicidecum ca printre ei nu mai sunt credinciosi. Dupa cum au existat credinciosi inainte sa fi fost chemat „poporul lui Dumnezeu“, exista credinciosi si dupa aceea. Pe scurt: a avea credinciosi in popor este cu totul altceva decat a fi poporul lui Dumnezeu. Daca ar fi acelasi lucru, atunci toate natiunile ar fi poporul lui Dumnezeu. Daca expresia „poporul lui Dumnezeu“ s-ar putea, cel mult, aplica la crestini acum, cand Israel este lepadat, in scriptura aceasta expresie este folosita numai cand este vorba despre acea parte a evreilor care a crezut atunci cand toti ceilalti L-au respins pe Mesia. Comparati Romani 9 cu 1 Petru 2, desi, desigur, principiul se aplica la toti cei care sunt botezati in Numele Lui.

Acesti trei profeti contempla o stare extrem de grava pentru un evreu cand ei nu mai sunt poporul lui Dumnezeu si se poate sa fi aparut unii care intelegeau gresit aceasta si exista pericolul de a gandi ca Dumnezeu nu se mai ingrijea de ei pentru ca le retrasese titlul de glorie si nu mai locuia in mijlocul lor, ca odinioara. Aceasta ar fi fost o eroare fatala. De aceea, in special in Zaharia, ne sunt prezentate clar doua aspecte: masura in care Dumnezeu recunoaste puterile lumii si relatiile poporului Sau intr-o perioada in care El nu-i mai putea recunoaste public ca popor al Sau. Profetul ne arata ca toate sunt randuite sa lucreze spre binele celor care Il iubesc pe El – un principiu la fel de valabil in Vechiul Testament ca si in Noul Testament, dar care cere mult discernamant pentru a-l aplica in mod corect, mai ales atunci cand cercetam vechile oracole ale lui Dumnezeu, deoarece ei erau intr-o cu totul alta relatie decat aceea in care suntem noi.

Este Unul care are un interes deosebit in legatura cu ramasita care s-a intors. Este evident ca lumina cuvantului Sau le era din nou promisa, chiar in acele imprejurari deosebite, cand s-ar fi crezut ca nu mai era posibil. Am auzit aceasta de la Hagai, iar in viziunile lui Zaharia avem dovezi noi in acest sens. Dumnezeu doreste sa conduca totul avand in vedere tocmai acest popor, dupa ce ei fusesera cat se poate de necredinciosi. Aceste duhuri ies pentru a face voia lui Dumnezeu, nu in mod public, ci in mod providential, prin care El le arata evreilor ca Se ingrijeste de ei. Domnul doreste ca ei sa se increada in El. Ei nu mai puteau fi numiti in mod oficial poporul Lui, dar aceia care pierdusera acest titlu ramaneau, cu toate acestea, prin har, in grija Lui, iar El le va reda din nou, in final, acel titlu, pe

care il vor purta intr-un mod mult mai stralucit. Asa este situatia in Zaharia si profetia lui are rostul de a ne face cunoscut aceasta. De aceea, viziunea preliminara este deosebit de importanta, dupa cum am vazut ca si prefata morala este importanta.

„Noi am cutreierat pamantul si, iata, tot pamantul este in pace si liniste“. Linistea si pacea vrajmasilor evreilor nu era ceva bun pentru evrei. „Si Ingerul lui Yahve a raspuns si a zis: «Yahve al ostirilor, pana cand nu Te vei indura de Ierusalim si de cetatile lui Iuda,»“ - el nu spune „de poporul lui Iuda“ – „pe care

Te-ai maniat acesti saptezeci de ani? Si Yahve a raspuns ingerului care vorbea cu mine cuvinte bune, cuvinte mangaietoare. Si ingerul care vorbea cu mine mi-a zis: Striga si spune: Asa zice Yahve al ostirilor: «Sunt gelos pentru Ierusalim si pentru Sion cu mare gelozie si M-am maniat cu mare manie pe natiunile cele linistite». Este clar ca aceasta iese acum in evidenta. Intai El a declarat ca S-a maniat tare mult pe parintii lor si ca apoi i-a tratat corespunzator, trimitandu-i in captivitate si luandu-le, pentru un timp, titlul special si toate semnele deosebite si efectele prezentei Lui cu ei ca natiune. Apoi ni se arata ca, desi daduse natiunilor pozitia de puteri supreme pe pamant, El era totusi suparat de mandria lor si de cruzimea lor fata de evrei. „M-am maniat cu mare manie pe natiunile cele linistite; pentru ca Eu Ma maniasem numai putin si ei au dat ajutor raului. De aceea, asa zice Yahve: «M-am intors cu indurari spre Ierusalim». Pe atunci aceasta se implinea numai partial dupa caderea Babilonului, dar implinirea completa, in sensul cel mai strict al cuvintului, va fi in viitor, si, impreuna cu Zaharia, inainte de a incheia capitolul, ne putem intreba de ce.

Cred ca de aceea, in viziunea de la inceput cu caii omului dintre mirti, la umbra (c. 8), ca si cei din spatele lui, sunt toti de aceeasi culoare – rosie. Pentru acelasi motiv aici lipseste a patra culoare, deoarece imperiul Babilonian fusese rasturnat de Cyrus persanul, care, intr-un mod obscur, era o imagine simbolica a lui Hristos ca eliberator al evreilor din captivitatea in care erau asupriti si ca acela care sustine cauza Dumnezeului cel adevarat si cuvantul Lui impotriva idolilor, reasezandu-i in tara lor si incurajandu-i sa zideasca templul lui Yahve. Viziunea pare a fi totusi generala. Cea din capitolul 6 este mult mai precisa, unde, dupa cum vom vedea, datorita scopului urmarit, ne este prezentat si primul imperiu. Dar aici nu ne este prezentata, ca in Daniel, o schita istorica a puterilor lumii, nici a celor vizibile din exterior, nici a celor interioare, ci este, mai curand, o prezentare a puterilor spirituale care actioneaza din culise. „Si eu am zis: Ce sunt acestia, domnul meu? Si ingerul care vorbea cu mine mi-a zis: «Iti voi arata ce sunt acestia». Si omul care statea intre mirti a raspuns si a zis: «Acestia sunt cei pe care i-a trimis Yahve ca sa cutreiere pamantul»“.

Mi se pare ca este destul de clar ca omul care statea intre mirti nu este nimeni altul decat Ingerul lui Yahve, care ne este cunoscut din alte texte. „Si ei au raspuns Ingerului lui Yahve, care statea intre mirti, si au zis: «Noi am cutreierat pamantul si, iata, tot pamantul este in pace si liniste». Si Ingerul lui Yahve a raspuns si a zis: «Yahve al ostirilor, pana cand nu Te vei indura de Ierusalim si de cetatile lui Iuda, pe care Te-ai maniat acesti saptezeci de ani? Si Yahve a raspuns ingerului care vorbea cu mine cuvinte bune, cuvinte mangaietoare“. Cel care s-a descoperit in vechime parintilor, lui Moise, lui Iosua si altora, s-a descoperit apoi potrivit imprejurarilor si nevoilor ramasitei. Trebuie sa facem deosebirea intre El si ingerul care vorbea de obicei cu profetul.

Si nu trebuie sa uitam ca istoria nationala propriu-zisa a lui Israel se incheia cu captivitatea si ca dupa reasezarea lor eu fost numai intr-o stare provizorie, aceasta fiindu-le data, cu siguranta, prin indurarea lui Dumnezeu, timp in care ei Il asteptau pe Mesia. Respingerea Lui a adus asupra lor cea mai mare manie, dar prin aceasta se implinesc scopurile tainice ale lui Dumnezeu chiar cand totul pare sa esueze: se implinesc prin crucea Domnului Isus, in virtutea careia Dumnezeu nu numai ca strange laolalta biserica acum, ci Se va si intoarce in indurare suverana pentru evrei, dupa ce va fi lucrat prin har in inimile lor pentru a produce pocainta si a-i face sa-L astepte cu credinta pe Acela pe care odinioara L-au crucificat si L-au omorat prin mana celor fara de lege.

„«M-am intors cu indurari spre Ierusalim; casa Mea va fi construita in el», zice Yahve al ostirilor, «si funia de masurat se va intinde peste Ierusalim ». Striga din nou si spune: Asa zice Yahve ostirilor: «Cetatile Mele din nou se vor revarsa de prosperitate si Yahve din nou va mangaia Sionul si din nou va alege Ierusalimul»“. Ceea ce da putere acestui text este faptul ca aceste cuvinte au fost rostite dupa intoarcerea din captivitate. Acea intoarcere nu a dus la implinirea deplina a promisiunilor divine, desi, fara-ndoiala, era un fel de arvuna pentru aceasta. Aceste cuvinte nu le-au fost adresate cu scopul de a-i face sa se multumeasca cu masura de indurare care le fusese data pana atunci, ci sa ia prezentul ca o baza pe care sa-si intemeieze sperantele pentru binecuvantari mai mari: „Yahve va mangaia din nou Sionul si va alege din nou Ierusalimul“. In ceea ce priveste intoarcerea din Babilon, aceasta este un fapt implinit si nu a mai fost vreo alta intoarcere de la risipirea lor si mai rea. Este deci limpede si sigur ca Dumnezeu se refera la o alta intoarcere, cand El va mangaia din nou Sionul si va alege din nou Ierusalimul.

Dar ni se prezinta o noua viziune: „Si mi-am ridicat ochii si am vazut si iata patru coarne“. Aici ni se prezinta tot cursul puterilor dintre natiuni, fiind o aluzie certa la Daniel 2 si 7, fara de care ar fi greu de inteles altfel. „Si am zis ingerului care vorbea cu mine: Ce sunt acestea? Si el mi-a zis: «Acestea sunt coarnele care au risipit pe Iuda, pe Israel si Ierusalimul»“. Nu este vorba de agentii providentiali pe care i-a folosit Dumnezeu pentru a lucra in interiorul imperiilor si prin intermediul imperiilor, care sunt reprezentati prin cai, ci ne sunt prezentate puterile imperiale care au facut succesiv ravagii in Iuda, Israel si Ierusalim (v. 19). Coarnele – profetul vazand patru – corespund celor patru puteri care s-au succedat, de la prima pana la cea din urma. Este un tablou general, compus profetic, care ne prezinta intr-o singura imagine si trecutul si viitorul: Babilonul si Roma, Israel si Iuda.

Dar razbunarea este a Domnului, iar in ceea ce urmeaza vedem instrumentele razbunarii. „Si Yahve mi-a aratat patru fierari. Si eu am zis: Ce vin acestia sa faca? Si el a vorbit, zicand: Acelea sunt coarnele care au risipit pe Iuda, incat nimeni nu si-a ridicat capul; dar acestia au venit sa le inspaimante“. Sunt instrumentele folosite de Dumnezeu pentru a rasturna aceste puteri pe care El, in suveranitatea Lui, a gasit cu cale sa le ridice pentru a-l pedepsi pe Israel. Dar Dumnezeu va sti cum sa le judece, mai ales la sfarsitul veacului. Atunci El va da jos „coarnele natiunilor care au inaltat cornul impotriva tarii lui Iuda ca s-o risipeasca“.

Este limpede ca toate acestea au un caracter general. Viziunea de la inceput da numai o imagine panoramica sau o schita completa, de la inceput pana la sfarsit, cuprinzand ceea ce era valabil atunci si ceea ce va fi la sfarsit, cand va fi executata judecata finala asupra acestor coarne.

Zaharia 2

Capitolul al doilea ne face cunoscut ca, indiferent ce ne-ar spune Dumnezeu despre altii, inima lui este intotdeauna preocupata de Ierusalim. „Si mi-am ridicat ochii si am vazut si iata un om cu o funie de masurat in mana lui. Si eu am spus: «Unde te duci?» Si el mi-a zis: Sa masor Ierusalimul, ca sa vad care este latimea lui si care este lungimea lui. Si, iata, ingerul care vorbea cu mine a iesit si un alt inger i-a venit in intampinare si i-a zis: «Alearga, vorbește tanarului acestuia»“. Acel tanar este tocmai profetul Zaharia, desi unii ar putea sa considere a fi un slujitor oarecare din acea vreme, ceea ce mie mi s-ar parea nefiresc.

Franghia de masurat este semn al intrarii in posesia terenului, fie de drept, fie in fapt, urmand noi relatii sau restaurari. Aici este mai curand intrarea in posesie de drept, care asteapta rasturnarea puterilor dintre natiuni, dar masurarea are rostul de a ne arata intentia lui Dumnezeu de a da binecuvantare pe aceasta cale.

„Alearga, vorbește tanarului acestuia, spunand: «Ierusalimul va fi locuit ca niste cetati fara ziduri, din cauza multimii oamenilor si a vitelor din el». Si Eu, zice Yahve, ii voi fi un zid de foc de jur-imprejuri si voi fi gloria lui in mijlocul lui“. Este evident ca nimic din ceea ce a fost pana acum nu indeplineste conditiile profetiei. Asteptam in viitor ziua cand multimea de locuitori se va raspandi dincolo de hotarele ei si, in loc sa fie vasali ai persilor, grecilor sau romanilor, ei Il vor avea pe Yahve Insusi ca fortareata si zid de aparare.

Apoi urmeaza chemarea adresata tuturor celor care raman: restaurarea evreilor va fi atunci completa. „«Vai, vai! fugiti din tara de la nord», zice Yahve, «pentru ca Eu v-am risipit ca pe cele patru vanturi ale cerurilor», zice Yahve“. Aceasta se refera la risipirile de mai inainte ale lui Israel. „Ah! scapa, Sioane, tu, care locuiesti cu fiica Babilonului! Pentru ca asa zice Yahve al ostirilor: Dupa glorie m-a trimis El la natiunile care v-au pradat“. Nimic nu poate fi mai clar. Este greu de inteles cum se poate ca vreun om care este cat-de-cat atent la scriptura, ca sa nu mai vorbim despre a judeca spiritual, sa incurce domeniul de aplicare al profetiei si sensul ei sau sa creada ca aceasta s-a implinit deja. Notati cuvintele „dupa glorie“. Prin urmare nici o binecuvantare inainte de Hristos nu poate implini cuvintele lui Zaharia. Si nu numai atat, ci atunci cand a venit Hristos, implinirea acestor cuvinte a fost atat de departe incat pacatul a fost si mai mare si ei au fost din nou risipiti. Astfel, modul in care i-a tratat Dumnezeu dupa prima venire a lui Hristos si crucificarea Lui fac ca implinirea acestei profetii sa fie mult mai departe in viitor, fiind motive pentru ca Israel sa fie pedepsit din nou si profetia sa nu se implineasca inca. Implinirea va fi „dupa glorie“ deoarece intai trebuie ca Hristos sa Se infatiseze in glorie. „Pentru ca asa zice Yahve al ostirilor: Dupa glorie m-a trimis El la natiunile care v-au pradat, pentru ca cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Sai. Pentru ca, iata, Imi voi scutura mana peste ele si vor ajunge de prada celor care le slujeau. Si veti cunoaste ca Yahve al ostirilor m-a trimis“. Prin urmare chiar acum se inalta o cantare de bucurie anticipand implinirea gloriei pentru poporul Israel. „Canta si bucura-te, fiica a Sionului, pentru ca, iata, Eu vin si voi locui in mijlocul tau“.

Aceasta declaratie ca El va locui in mijlocul poporului urmeaza de obicei dupa declaratia cu privire la rascumpararea lor, dupa cum vedem in Exod 15, 29 si multe alte pasaje. Cand rascumpararea era

simbolica, El locuia in mijlocul lor intr-o forma vizibila. Dupa ce adevarata rascumparare, cea eterna, va fi venit pentru Israel, atunci va fi in mijlocul poporului si adevarata Lui locuinta, pentru totdeauna, dar aceea va fi „dupa glorie“. „Si multe natiuni se vor alipi de Yahve in ziua aceea“. Aici vedem clar situatia gloriei milenare. Vedem cum este repetata marturia cu privire la privilegiul inestimabil al Sionului, care va avea efecte asupra intregii omeniri. Pare de mirare ca este posibil ca vreo persoana care studiaza Biblia sa spuna ca aceasta se refera la trecerea pe pamant a Fiului lui Dumnezeu inainte de a fi rascumpararea in tinutul Iudeii. Asemanarea limbajului cu Zaharia 9.9 nu impune deloc o asemenea concluzie deoarece aceasta profetie s-a implinit prin prezentarea Imparatului si nicidecum prin actiunile Sale sau prin consecintele venirii Sale, care sunt descrise imediat dupa aceea. Respingerea Imparatului a facut ca implinirea deplina a profetiei sa fie amanata. Venirea Lui va relua firul intrerupt si va completa tesatura planurilor divine. De aceea, comparatia cu capitolul mentionat anterior conduc la deductia ca ambele asteapta domnia lui Hristos in tara. „Si Eu voi locui in mijlocul tau si vei cunoaste ca Yahve al ostirilor m-a trimis la tine. Si Yahve va mosteni pe Iuda ca partea Lui de mostenire in tara sfanta si din nou va alege Ierusalimul. Orice faptura sa taca inaintea lui Yahve, pentru ca El S-a ridicat din locuinta Lui cea sfanta!“ Veacul care va veni va fi caracterizat nu de aceea ca unii vor crede iar altii nu (Marcu 16.16, Fapte. 28.24), ci de inchinarea universala in imparatia lui Yahve si a lui Hristos, dupa ce judecatile asupra natiunilor, ulterioare manifestarii gloriei divine, vor fi zdrobit mandria omului.

Aceasta parte este destul de clara. Primul capitol prezinta la modul general puterile natiunilor si cele care le vor nimici, iar al doilea capitol ne prezinta dovezi ca Yahve se ingrijeste in mod special pentru a-Si realiza planurile Lui in legatura cu pamantul, planuri care au Ierusalimul drept centru de la care marturia se va raspandit la toate natiunile dupa ce Yahve Isi va fi facut din fiica Sionului locuinta Lui cea sfanta. Pentru mine este dincolo de orice indoiala ca momentul pentru aceasta este fixat de expresia „dupa glorie“. Marele eveniment va avea loc cand Domnul Se va infatisa in glorie. „Ziua aceea“, daca este inteleasa bine si deplin, nu poate fi decat cand imparatia Lui se va manifesta pe pamant, cand Israel va fi restaurat in tara, iar natiunile, dupa ce vor fi trecut printr-o forma a judecatii solemne a celor vii, iar, sub alt aspect, vor continua sa fie judecate de El, vor fi invatat dreptatea sub domnia Lui si se vor pleca acceptand ca Yahve Isi gaseste, din nou si pentru totdeauna, placerea in cetatea pe care El a ales-o. Faptul ca ramasita s-a intors deja din captivitatea babiloniana arata si mai evident ca Dumnezeu ne descopera aici planul Lui cu privire la o restaurare mai completa a evreilor in tara lor. Dar toate planurile Lui Il au pe Hristos drept centru si se vor manifesta atunci cand El va veni pe norii cerului cu putere si glorie, nu pentru a nimici, ci pentru a domni. Judecata celor morti va veni la timpul ei.

Dar daca am considera ca Ierusalimul poate fi binecuvantat astfel, potrivit alegerii suverane a lui Dumnezeu, care niciodata nu Se razgandeste cu privire la darurile chemarii Sale – presupunand ca natiunile se vor alipi nu numai de ei, ci de El avand Ierusalimul drept centru -, am gandi oare ca Dumnezeu ar putea fi multumit fara sa le dea inimi si constiinte care sa fie in comuniune cu El? Ar fi imposibil. De aceea urmeaza scena din Zaharia 3.

Zaharia 3

„Si mi-a aratat pe Iosua, marele preot“. Aceasta, dupa cum este evident, este in legatura cu relatia cu Dumnezeu si se refera nu numai la oras ci la sanctuar. „Si mi-a aratat pe Iosua, marele preot, stand inaintea Ingerului lui Yahve si pe Satan stand la dreapta lui, ca sa i se impotriveasca. Si Yahve i-a zis lui Satan: «Yahve sa te mustre, Satan! Da, sa te mustre Yahve, care a ales Ierusalimul! Nu este acesta un taciune smuls din foc?» Si Iosua era imbracat cu haine murdare si statea inaintea Ingerului“. Marele preot are un caracter de reprezentant, nefiind numai cel care intra dincolo de perdea, ci este mai mult ca acela care marturisea pacatele lui Israel pe capul tapului asupra caruia cazuse sortul, care avea sa fie izgonit in tara uitarii. Trebuie sa ne amintim ca marele preot nu numai ca avea o functie de mijlocitor ci si de reprezentant, prima dincolo de perdea, cea din urma afara, iar cea dintai dincolo de perdea, inaintea, cand pune sangele pe scaunul indurarii.

Aici scena este, in mod cert, conceputa ca una reprezentativa. Iosua este vazut nu imbracat cu vesminte spre glorie si frumuseti si nici macar cu hainele de in pentru slujba de zi cu zi, ci este ca la tribunal, ca sa spunem asa, ca un om suspectat de crima. Se stie ca orientalii gandesc repede cand este vorba de asemenea probleme si actioneaza prompt. Cand cineva era banuit de crima era obiceiul ca el sa fie considerat vinovat pana ce reusea sa se dovedeasca nevinovat. Ei nu sunt ca occidentalii, care considera ca un acuzat este nevinovat pana cand se dovedeste a fi vinovat. La aceasta judecata insa, toti sunt pe un teren sfant, unde nu se mai pune problema de mentalitate orientala sau occidentala, ci este vorba despre Dumnezeu si de vrajmas, care stiau ambii cat de vinovat era Ierusalimul. De aceea este aceasta imagine ciudata a Marelui Preot imbracat cu haine murdare. Nu se putea ca Satan sa scape ocazia de a-l invinui si de a da marturie de starea reprezentantului poporului, care Il indreptatea pe Dumnezeu sa arunce din nou Ierusalimul in necazul de foc. De ce oare ar fi scos din foc un asemenea taciune? Era el oare mai bun decat alti taciuni? Aceasta era logica lui Satan, dar Yahve privea totul potrivit harului Sau si, in indurarea Sa suverana, El a spus: „Luati de pe el hainele murdare!“ Era o hotarare intemeiata pe afectiunea Lui. Cu toate acestea, ea este o hotarare dreapta, dupa cum bine stim, cu toate ca aici nu ne este prezentat temeiul dreptatii acestei hotarari, pe care Dumnezeu Il are totusi necontenit inaintea ochilor Sai. „Si lui i-a zis: Iata, am facut ca nelegiuirea ta sa se duca de la tine (deci nu este numai o schimbare a hainelor) si te imbrac cu haine de sarbatoare“. Aceasta este ceea ce li face Lui placere: atat har fata de evreu cat si ca El sa fie glorificat. „El va avea indurare de cine va avea indurare“ si are indurare fata de Iosua, care este reprezentantul poporului. Dar aceasta nu este totul. „Si eu am zis: «Puneti-i o mitra curata pe cap»“. El nu se limiteaza numai la a-l achita, ci da cu generozitate semne de onoare si care arata ca Iosua se bucura de toata favoarea Lui. „Si i-au pus mitra cea curata pe cap si l-au imbracat cu haine; si Ingerul lui Yahve statea de fata. Si Ingerul lui Yahve a marturisit lui Iosua, zicand: Asa zice Yahve al ostirilor: «Daca vei umbla pe caile Mele...»“ Era o declaratie solemnă cu conditia ascultarii, care era valabila si se aplica intocmai atunci. Desi Dumnezeu a prezentat poporului Sau planurile harului Sau, El nu i-a scos atunci de sub judecata guvernamentala care venise asupra lor ca o consecinta a responsabilitatilor lor neimplinite. Nu era legamantul cel nou, nu era Mesia, ci era numai semnul lucrurilor bune care vor veni, dar care nu au venit inca. Aceasta imagine nu putea fi nici anticipativa, nici nu se poate referi la ceva din trecut.

Consider ca Ingerul lui Yahve este un reprezentant prin intermediul caruia actioneaza Yahve. Ingerul avea o relatie cu Yahve asemanatoare - macar pana la un punct - cu aceea a Marelui Preot fata de

Israel. Acelasi principiu este valabil in Apocalipsa pentru Ingerul lui Isus si ingerii celor sapte biserici, acestia din urma fiind, desigur, oameni din mijlocul lor.

Acesta era terenul pe care erau atunci evreii. Inca nu erau scosi din pozitia de responsabilitate pe care o aveau sub lege; aceasta nu putea avea loc inainte ca Mesia sa vina si sa fie primit de Israel. Dar se mai adauga: „Asculta acum, Iosua, mare preot, tu si tovarasii tai care stau inaintea ta pentru ca ei sunt oameni ca niste semne pentru ca, iata, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla“. Efortul lui Grotius de a reduce toate acestea la Zorobabel este josnic, si este trist ca Dr. Blayney este de acord cu aceasta dovedind o necredinta mai tare decat a multor rabini invatati, cand pana si rationalisti ca Gesenius si Hitzig nu neaga ca textul se refera la Mesia. Din Isaia rezulta ca aceasta aplicatie nu mai poate fi pusa la indoiala, iar in Luca 1 gasim redarea din Septuaginta ανατολη, dupa cum se cunoaste in general. „Pentru ca iata piatra pe care am pus-o inaintea lui Iosua: pe aceasta singura piatra sunt sapte ochi; iata, Eu voi grava inscriptia ei, zice Yahve ostirilor, si voi indeparta nelegiuirea tarii acesteia intr-o singura zi“.

De ce oare sa gandim ca piatra din viziune, care statea inaintea lui Iosua inlatura referirea din versetul 9, simbolizand piatra de temelie a templului, care tocmai fusese pusa atunci? Contextul este cert mesianic. Era numai semnul binecuvantat, simbolul si nu realitatea a ceea ce urmau sa primeasca evreii cand Isus va veni pentru a domni. „In ziua aceea, zice Yahve al ostirilor, veti invita fiecare pe aproapele sau sub vita si sub smochin“. Ce alta zi poate fi „ziua aceea“ care va inlatura pedeapsa din Iudeea impreuna cu cauza ei, daca nu ziua gloriei lui Mesia? Intre timp, noi, cei care credem in El, primim binecuvantari pentru cer si avem viata ascunsa in Dumnezeu. Cu siguranta nu poate fi vorba despre ziua aceea in care ei erau inca expusi ochiului rau al vecinilor lor samariteni si ai altor natiuni invidioase din jurul lor, ci este o zi de indurare, in care puterea lui Dumnezeu se manifesta in har fata de evrei. Nu este aceasta chemare mai profunda pe care o cunoastem noi acum prin Duhul, potrivit planurilor lui Dumnezeu, care erau odinioara ascunse, chemare care ne uneste cu Hristos in cer si pentru cer? Va fi o zi pe pamant, fapt pentru care aflam ca fiecare isi va invita vecinul sub vita si sub smochin. Noi Il urmam pe Hristos, pe care nu Il vedem, trecand prin umilinte si suferinte pana cand Il vom intalni in cer. Aici nu este vorba despre cei pe care Domnul nu se rusineaza sa ii numeasca fratii Sai atunci cand lumea ii respinge, despre cei a caror bucurie este sa Il cunoasca pe Tatal Lui si Tatal nostru si pe Dumnezeul Lui si Dumnezeul nostru. Profetul nu foloseste niciodata un asemenea limbaj in legatura cu pamantul, nici Noul Testament nu ne pune in gura imagini asemenea cu ale lor. Cu toate ca suntem pe pamant, noi avem deja o relatie cereasca si, la venirea lui Isus, vom fi schimbati potrivit cu aceasta relatie pe care o avem (v. 1 Cor. 15). La venirea Lui, evreii se vor bucura de tot ce i-a promis Dumnezeu lui Israel in vechime si de toate promisiunile profetilor de pe parcursul istoriei.

Zaharia 4

Si mai urmeaza: „Si ingerul care vorbea cu mine a venit din nou si m-a trezit, ca pe un om care este trezit din somnul lui. Si el mi-a zis: «Ce vezi?» Si eu am spus: «Vad, si iata un sfesnic cu totul de aur»“. Nu este numai indreptatirea viitoare a lui Israel, si acolo nu numai ca vedem o piatra de temelie perfecta in guvernarea lui Dumnezeu, ba mai mult, descoperim in continuare modul in care

Yahve va arata puterea Duhului in ziua aceea. Aceasta este reprezentata printr-un „un sfesnic cu totul de aur cu un potira in varful lui si cele sapte candelale ale lui pe el; sapte candelale si sapte tevi pentru candelalele care sunt in varful lui, si doi maslini langa el, unul la dreapta potirului si altul la stanga lui“. Este o aluzie evidenta la Iosua si la Zorobabel desi acestea privesc pe Unul mult mai mare, cu mai multe functii si cu o glorie mult mai profunda decat o poate exprima vreun simbol. Dupa cum stim, acestea Il vor avea pe Hristos drept centru, si atunci se va vedea perfectiunea si nu mai inainte. Numai el, in calitate de Preot si Imparat, va furniza, va raspandi si va mentine in Israel lumina Duhului, spre gloria lui Yahve. Inainte de aceasta va fi instaurata imparatia, despre care avem marturia celor doi martori din Apocalipsa 11, dupa rapirea la cer a sfintilor, cand Dumnezeu va incepe din nou lucrarea in ramasita evreilor. In aceasta este ordinea divina perfecta a lui Mesia. Este o stare a lucrurilor evident diferita de cea a bisericii. Atat marele preot cat si guvernatorul pot fi, intr-adevar, umbre slabe, dar aceste simboluri ne prezinta gandul lui Dumnezeu si reprezentau, pentru ramasita, semne clare cu privire la ceea ce va fi cand Mesia va implini ambele functii. Astfel, vedem ca aceasta se va face nu prin mijloace omenesti, nu printr-o ameliorare a evreului, ci „prin Duhul Meu», zice Yahve al ostirilor“. Nu este prin putere, nici prin tarie, adica in nici un caz prin resurse externe, nici macar prin puterea mentala sau morala a omului, cu toate ca, prin har, omul va fi adus intr-o stare potrivita, ci totul va fi in mod cert prin Duhul Sfânt. Pe de alta parte, nu este nici o referinta la lucrarea Duhului pentru convertirea pacatosilor, nici la nasterea din nou, care este intotdeauna reprezentata simbolic prin apa. Ungerea tine de putere in aceia care au fost deja spalati si pusi deoparte pentru Dumnezeu.

Inaintea lui Dumnezeu nu conteaza obstacolele: „Cine esti tu, munte mare? Inaintea lui Zorobabel vei fi un ses; si el va scoate piatra cea mai de sus a coltului cu strigate: «Indurare, indurare pentru ea!»“ Fiul lui David este din nou aici simbolul Celui pe care Yahve Il va aduce in fata ca Piatra cea mai importanta, in aclamatii „indurare, indurare cu ea“. Din Geneza 49, Isaia 28 si Daniel 2, referinta devine evidenta. „Si cuvantul lui Yahve a fost catre mine, zicand: Mainile lui Zorobabel au pus temelie casei acesteia si mainile lui o vor termina. Si vei cunoaste ca Yahve al ostirilor m-a trimis la voi“. Atunci era doar o zi a lucrurilor mici, dar omul care o dispretuieste nu poate fi in acord cu Yahve al ostirilor atunci cand lucrurile se vor implini. Duhul care recunoaste placerea lui Dumnezeu in ceea ce este mic va fi onorat de Dumnezeu in ziua cea mare, si nu altul. Dar ziua in care Dumnezeu incearca sufletele este intotdeauna o zi a lucrurilor mici, batjocorita de cel a carui inima nu se multumeste sa li slujeasca lui Dumnezeu. Cei care isi gasesc placerea in voia si lucrarea lui Dumnezeu in ziua lucrurilor mici sunt in comuniune cu El. Ce gand ca Yahve se poate bucura si chiar se bucura de micile eforturi ale celor care sunt calauziti de cuvantul Lui si urmaresc gloria Lui! „Si am raspuns si i-am zis: «Ce sunt acesti doi maslini din dreapta sfesnicului si din stanga lui?»“ Si am raspuns a doua oara si i-am zis: «Ce sunt cele doua ramuri de maslin, care sunt langa cele doua tevi de aur, care varsa aurul din ele?»“ Si ni se spune aici: „Acestea sunt cei doi unsi care stau inaintea Domnului intregului pamant“. Am explicat deja in cateva cuvinte ca acestea ii reprezinta pe Iosua si Zorobabel in calitate de capetenii religioase si civile pentru Ierusalimul de atunci, dar privesc in viitor spre Hristos, care va avea ambele functii, dupa cum vedem in Zaharia 6.

Zaharia 5

Urmeaza apoi semne diferite de avertizare. „Si din nou mi-am ridicat ochii si am vazut si iata un sul care zbura. Si el mi-a zis: «Ce vezi?» Si eu am spus: „Vad un sul zburand; lungimea lui este de douazeci de coti si latimea lui de zece coti»“. Evreii nu trebuie sa se insele, nici sa abuzeze de harul de care le-a facut parte Dumnezeu pentru ca sa-si permita orice. Este bine sa cunostem aceste comunicari pline de har ale lui Yahve, care recunoaste ziua inceputurilor slabe si care il va observa pe acela care se imbraca cu necredinta egoista dispretuindu-i pe unii mai buni decat el. Dar credinta care sustine pe om, in pofida slabiciunii si ocarilor suferite, priveste in viitor spre ziua lucrurilor mari, cand Yahve-Mesia va fi Acela care va implini deplin si definitiv toate planurile lui Dumnezeu. Credinta se foloseste de toate acestea in conditiile dificile din prezent si nu poate sa nu vada rezultatele raului care lucreaza in mijlocul poporului. Instaurarea pe pamant a imparatiei lui Mesia cu putere presupune demascarea raului si judecarea lui, la fel de sigur cum aceasta implica instaurarea dreptatii si pacii. Ambele aspecte vor fi valabile si fiecare dintre ele este prevazut, la locul lui.

Am vazut deja aspectele stralucite si tocmai am vazut zburand sulul marturiei solemne a lui Dumnezeu, ca raul care era prezent atunci printre evrei avea sa produca rezultatele cele mai rele cu putinta. Aici este denuntata sursa lui si destinul lui. „Si el mi-a zis: «Acesta este blestemul care se raspandeste pe fata intregului pamant»,“ sau, mai curand a „intregii tari“. Acelasi cuvant in greaca inseamna si „pamant“ si „tara“. In functie de context putem decide la care dintre acestea se refera textul. Presupun ca este vorba numai despre intreaga tara, desi nu doresc sa fac o dogma. Totul tine numai de context. Cum cuvantul poate avea oricare din cele doua sensuri, nu exista nimic care sa ne impuna semnificatia. Avand in vedere despre ce este vorba, se pune problema care sens se potriveste cel mai bine cu scopul lui Yahve de a da un avertisment. Scopul nu este aici acela de a face ca raul poporului evreu sa para mai putin grav, ci mai curand de a-l pregati pe profet sa-si amane sperantele si a-i explica de ce trebuia sa fie amanata implinirea unor asemenea preziceri glorioase. De aceea, situatia actuala sau din viitorul apropiat, se arata a fi grozava inaintea lui Dumnezeu. Captivitatea, asa umilitoare cum a fost ea, nu a smerit deloc poporul.

Vom vedea ca pacatul natiunilor impotriva carora Israel a fost pus sa fie martor a lucrat sau, cel putin, va lucra fara vreo perspectiva de a fi extirpat. Sentinta Babilonului este pentru pacatele Babilonului, dar, in aceeasi masura, este si pentru Israel daca face aceleasi pacate. Se poate ca acestea sa nu apara toate dintr-odata, dar ele erau acolo si nu fusesera curatite.

Si ce rautate era avuta in vedere aici? Sunt remarcate in particular doua lucruri. „Oricine fura va fi nimicit“ si „si oricine jura va fi nimicit, dupa cum este scris pe partea aceea“. Acestea sunt luate ca un esantion si nu ca fiind totul: una de pe cea de-a doua tabla a legii care trateaza problemele relatiei cu omul, cea de-a doua de pe prima tabla a legii, care trateaza ofensele aduse direct lui Dumnezeu. Furtul este dovada nesocotirii totale a drepturilor aproapelui in ceea ce priveste bunurile lui, iar juramantul fals este dovada lipsei complete de respect fata de maretia si adevarul lui Dumnezeu. Pe scurt, atat omul cat si Dumnezeu erau dispretuiti si era razvratire impotriva amandoua, astfel incat blestemul noteaza aceste doua pacate flagrante. „Il voi face sa se raspandeasca, zice Domnul ostirilor, si va intra in casa hotului si in casa celui care jura fals pe Numele Meu“. Este evident ca, in acest context, se potriveste mult mai bine „intreaga tara“ decat „intregul pamant“. „Si va locui in mijlocul casei lui si o va mistui cu lemnele ei si cu pietrele ei“.

Urmeaza partea a doua a acestui capitol. Am vazut blestemul dublu, dar este adaugata o figura de stil care arata ca Dumnezeu a urmarit nelegiuirea pana la sursa ei, ceea ce reprezinta un principiu important al judecatii lui Dumnezeu. „Si ingerul care vorbea cu mine a aparut si mi-a zis: «Ridica-ti acum ochii si vezi: Ce este aceasta care iese la iveala?» Si eu am zis: «Ce este aceasta?» Si el a zis: «Aceasta este efa care iese la iveala». Si a zis: «Aceasta este infatisarea lor pe tot pamantul». Si, iata, s-a ridicat o placa rotunda de plumb; si era o femeie care sedea in mijlocul efei. Si el a zis: «Aceasta este rautatea». Si a aruncat-o in mijlocul efei; si a aruncat greutatea de plumb peste gura ei. Si mi-am ridicat ochii si am vazut si, iata, au iesit doua femei; si vantul batea in aripile lor; si ele aveau aripi ca aripile berzei; si ele au ridicat efa intre pamant si ceruri. Si am zis ingerului care vorbea cu mine: «Unde duc acestea efa?» Si el mi-a zis: «In tara Sinearului, ca sa-i construiesc o casa; si va fi asezata si pusa acolo pe temelia ei»“. Efa era o binecunoscuta masura pe care evreii o foloseau pentru grau, aproximativ echivalentul unui busel englez [*N. tr.) 1 bushel aproximativ 35 litri*]. Acesta este ochiul lor ayinim [*N. a.) Exista diferite redari. Intr-una din copiile lui De Rossi are semnificatia nelegiuirea lor, care pare sa fie luata din Septuaginta, araba si siriaca si este preferata de destul de multi traducatori moderni.*] in toata tara. Unii considera ca aceasta indica intentia inimii inclinata spre rau, altii considera a fi derivat de la simtul vederii, de unde spun despre infatisare, asemanare. In versetul 8 se spune din nou ca este rautate, dupa ce ne este prezentata femeia stand in efa. Consider ca imaginea are semnificatia rautatii idolatre, care este inchisa ca si cu o greutate de plumb, dupa care este dusa (v. 9-11) rapid la sursa primara a idolatriei - tara Sinear – pentru ca acolo sa fie asezata in locul ei de origine: de ce sa intineze ea tara lui Yahve?

Din tara Sinear a venit coruptia, deci acolo trebuie sa se duca, sa fie dusa cu forta si cu repeziciune: aceasta este masura hotarata de Yahve. Si aceasta pare sa confirme ideea ca raul idolatriei care a ajuns la evrei, a venit dinspre Babilon si ca trebuie trimis inapoi acolo. Aceasta este prezentat in mod foarte accentuat. Judecata lui Dumnezeu prin care evreii au fost dusi in Babilon nu a nimicuit nelegiuirea pentru care ei au fost dusi acolo. Profetii de dupa captivitate ne fac cunoscut ca, atunci cand Dumnezeu urmareste cursul raului pana la sursa lui, hotaraste ca acesta trebuie inlaturat din tara Sa si dus la locul lui de origine, la casa lui, chiar in tara Sinear, in campia unde a fost construit Babilonul. El nu vorbeste acum despre Babilon, ci numai despre locul lui. Fara nici o indoiala, este doar o profetie simbolica. Se poate sa nu fiti de acord cu D. Kimchi, si alti comentatori rabinici, ca femeia reprezinta cele zece semintii si ca efa reprezinta viteii lui Ieroboam la care se inchina Israel, dar eu sunt departe de a crede ca viziunea reprezinta sentinta lui Dumnezeu asupra comertului modern, purtat pe aripi de barza de la este la vest. Aceasta pare a fi cea mai neintemeiata si grotesca interpretare, cu toate ca eu nu neg influenta coruptoare a principiilor comerciale si efectele lor.

Dar viziunea care ne sta inainte ne poarta la nelegiuirea din tara, pe care Dumnezeu trebuie sa o judece si, as mai adauga eu, ea va fi judecata si in zilele din urma, chiar daca unii nu cred ca evreii vor mai fi idolatri vreodata. Domnul i-a avertizata asupra idolatriei (v. Mat. 13.43-45, Mat. 24.15), cu privire la starea de la urma a generatiei care L-a respins pe Hristos; si tot asa fac si profetii cand vorbesc despre sfarsitul veacului (v. Dan, 11.38, Apoc. 13.15; apoc. 18.4). Adevarul este ca Babel a fost nu numai inceputul monarhiei pe pamant, ci si, chiar de la inceputul acelei puteri (prin oameni care cautau sa se inalte pe sine pe pamant, contra lui Dumnezeu) a aparut idolatria. Babel a fost

deci sursa de la care s-a raspandit idolatria. Si aceasta este raul care i-a afectat pe evrei, din ceea ce stim din istoria lor antica, si tocmai din cauza aceasta ei au fost dusi in Babilon, care nu intamplator a fost ales de Dumnezeu ca loc in care sa fie exilati ca pedeapsa.

Nu trebuie sa neglijam viitorul. Evreii au abandonat complet idolatria de multa vreme si se lauda intotdeauna ca nu s-a mai auzit de idolatrie la ei de la intoarcerea lor din captivitate. Dar, in zilele Lui pe pamant, Domnul nostru le-a facut cunoscut ca, desi ei erau foarte increzatori ca nu vor mai cadea in acest pacat, pe cat de sigur erau atunci intr-o stare de casa maturata si impodobita, duhul cel necurat avea sa se intoarca la ei, ba inca si insotit de sapte duhuri mai rele decat el si ca starea lor avea sa fie mai rea decat cea dinainte. Aceasta pare sa aiba legatura cu viziunea relativ enigmatica de aici. Nelegiuirea a fost numai intrerupta si mutata pentru un timp si este doar tinuta sub capac, nu nimicita sau extirpata. Urmarind-o pana la sursa ei se ajunge in campia Sinear; ea va fi judecata de Dumnezeu in ziua aceea, cand nu numai ofensele morale impotriva lui Dumnezeu vor fi razbunate rapid, ci cand omul va arunca la cartite si la lillieci orice idol. Idolatria va reaparea cu siguranta, si nu numai printre natiunile crestinate, ci si printre evrei, chiar daca ei nici nu isi imagineaza ca aceasta ar fi posibil. Adevarul invariabil al Scripturii este ca simpla absenta a raului nu elibereaza niciodata de sub puterea raului. O casa goala, maturata, sau chiar impodobita, nu inseamna nicidecum ca acea casa a fost salvata definitiv. Se poate ca acea casa sa continue asa pentru un timp, daca Dumnezeu gaseste de cuviinta sa impiedice vrajmasul, dar, de fapt, starea de casa goala o expune intotdeauna la revenirea raului cel vechi. Casa trebuie sa fie luata in stapanire de o putere pozitiva, de la Dumnezeu, singura care poate tine raul afara. Daca Duhul Sfânt nu stapaneste, atunci nu exista opreliste eficiente care sa impiedice revenirea raului la care ne asteptam cel mai putin, mai ales a aceluia de care noi ne socotim a fi eliberati complet. Departe de aceasta, raul cel vechi tinde mereu sa se manifeste atunci cand constiinta atipeste si credinta slabeste si in locul acestora se instaleaza obiceiuri religioase si traditii. Se poate sa fie si alt fel de rau si rau mai mare, dupa cum am vazut ca duhul necurat vine cu alte sapte duhuri mai rele decat el. Asa va fi la sfarsitul veacului, in mod special la Ierusalim, o combinatie de aceste doua lucruri, dupa cum aflam prin avertismentul clar si grav al Domnului nostru. La sfarsitul veacului se va dezlantui o putere deosebita a lui Satan, pe langa revenirea vechiului rau al idolatriei, care i-a afectat in trecut pe evrei.

Este clar deci ca aceasta viziune urmareste raul pana la sursa lui, in Babilon, si ne arata ca, fara nici un dubiu, idolatria va izbucni din nou in tara, dar va fi judecata in legatura cu ceea ce reprezinta locul ei de origine. Faptul ca efa, cu femeia care este tinuta inautru fiind acoperita cu greutatea de plumb, este dusa inapoi in tara Sinear este instructiv, exprimand sub forma simbolica adevaratul caracter si sursa idolatriei care va fi judecata. Daca ea va aparea in legatura cu evreii chiar atunci cand Domnul se va intoarce cu putere si glorie, ei se vor rusina si mai mult de nebunia lor vazand ca ea este astfel dusa la locul ei de origine spre a fi lichidata acolo prin judecata finala. As crede ca viziunea este simbolica, aratand cand si cum va descoperi Domnul nelegiuirea in final. Sulul cel mare care zboara spune despre calcarile legii morale de catre evrei, iar viziunea efei vorbeste despre nelegiuirea religioasa care va fi inlaturata. Aceasta pare sa fie ideea exprimata prin masura dusa de femeie, cu aripi ca de barza, pana in tara Sinear. Astfel este inlaturat fizic raul ascuns, care nu va fi numai tinut in frau, ci va fi judecat, iar judecata merge pana la originea lui, care este in Babilon, deoarece acest rau nu are alta sursa decat locul unde a inceput vointa proprie, violenta si mandria. Nu am nici cea

mai mica indoiala ca idolatria va reveni (adica chiar paganismul), si sunt convins ca in prezent lucreaza principiile care o vor readuce in aceste tari. Aceste principii sunt chiar acum la lucru in crestinatate [N. tr.) *Probabil ca WK se refera la recrudescenta spiritismului si goana dupa paranormal, care s-a raspandit in Marea Britanie spre sfarsitul secolului am XIX-lea. Printre cei care au cochetat cu paranormalul au fost si Arthur Conan Doyle si Agatha Christie. Ce sa mai spunem de sfarsitul secolului XX si inceputul secolului XXI, cand la Stonhenge au loc manifestatii inspirate de religia pagana a druzilor? Sau de o revenire a nordicilor la vechile religii ale vikingilor, pe care stramosii lor le-au abandonat cam pe la anul 1000 dupa Hristos.*], dar ce va fi atunci cand Dumnezeu la va trimite oamenilor „o lucrare de ratacire ca sa creada o minciuna, pentru ca nu au primit dragostea adevarului ca sa fie mantuiti“? (v. 2 Tes. 2.7-11)

Zaharia 6

Zaharia 6 incheie viziunile preliminare. „Si mi-am ridicat ochii din nou si am vazut si, iata, ieseau patru care dintre doi munti; si muntii erau munti de arama“. Astfel vedem ca Dumnezeu sustine marturia autoritatii imperiale pe care El a incredintat-o natiunilor. Israel incetase sa mai fie locul de unde El guverna direct pe pamant, dar, in mod providential, El a incredintat natiunilor guvernarea pe pamant, iar evreul este dator sa recunoasca aceasta chiar daca este ceva umilitor pentru el. Cele patru care sunt o referinta certa (mutatis mutandis) la cursul puterilor pe pamant, care ne-a fost facut cunoscut in detaliu de Daniel. Aici nu apar dificultati mai mari decat in imaginea statuii sau a celor patru fiare care au aparut impreuna cand vanturile au agitat apele cele mari. „Acestea sunt cele patru duhuri ale cerurilor care ies din locul unde stateau inaintea Domnului intregului pamant“.

Acestea sunt privite nu in principal ca puteri, ci mai mult ca fiind insufletite de agenti nevazuti ai providentei, si de aceea aici ni se spune de duhuri. Coarnele din capitolul 1, dupa cum am spus anterior, reprezinta puteri regale, pe cand carele si caii par sa indice mai curand scopul urmarit de Dumnezeu decat sa prezinte acestea ca puteri in sine.

„La primul car erau cai rosii; si la carul al doilea, cai negri; si la carul al treilea, cai albi; si la carul al patrulea, cai baltati, vanjosi“. Primul aspect de remarcat este ca acei cai rosii [N. a.) *Aici, la prima vedere, rosul ridica probleme daca facem o comparatie cu capitolul 1, unde cel de-al doilea imperiu este caracterizat astfel. Dar nu trebuie sa uitam ca numai abstractiile se potrivesc bine simbolurilor. In ziua lui, Babilonul a fost un instrument folosit de Dumnezeu pentru a executa judecata, apoi Persia a fost folosita pentru a judeca Babilonul. De aceea Persia poate fi privita ca avand o asemenea culoare intre cele trei, cum fusese, la timpul lui, Babilonul, primul dintre cele patru.*] sunt doar mentionati simplu, apoi ca acei cai negri (care nu se gasesc in Zaharia 1) par a fi in legatura cu ceea ce a urmat dupa imperiul Babilonului (v. 8), cei albi si-au urmat drumul spre nord si est, iar al patrulea car, cel roman, este descris in doua randuri. Cei vanjosi se indreapta spre sud, ceea ce pare sa indice stabilizarea imperiului prin batalia de la Actium, care a decis soarta intregii lumi. Dar caii baltati sau vanjosi sunt trimisi sa mearga sa cutureiere pamantul. Acestora le este adresat in mod special cuvantul: „Duceti-va, cutureierati pamantul!“ (v. 7). Puterile anterioare primisera titlul si aspirau sa domneasca peste tot pamantul, a treia a castigat prin cuceriri facute cu o repeziciune nemaivazuta, dar numai cea de-a patra s-a apropiat de a avea o putere permanenta. Contextul de

aici (pot spune ca este in contrast cu versetul 8) pare sa arate clar ca trebuie sa intelegem ca este vorba despre pamant si nu doar despre tara, ca in versetul 7. Cat de complet contribuie toate la implinirea vointei lui Dumnezeu, indiferent de ce voie ar avea ei este aratat spre a fi mangaiere pentru evrei chiar si acum, dar totul va fi perfect clar cand Cel care are dreptul va lua imparatia.

Apoi capitolul ne prezinta o alta imagine, care este insa in legatura cu cea anterioara. „la daruri de la cei din captivitate, de la Heldai, de la Tobia si de la Iedaia, care au venit din Babilon, si vino in aceeasi zi si intra in casa lui Iosia, fiul lui Tefania. Si ia argint si aur si fa cununi si pune-le pe capul lui Iosua, fiul lui Iotadac, marele preot. Si vorbeste-i...” Este inca o profetie despre Odrasla, Mesia, care confirma ceea ce am vazut inainte. „Si El va odrasli din locul Lui si va construi templul lui Yahve. Da, El va construi templul lui Yahve si El va purta gloria si va sedea si va imparati pe tronul Sau; si va fi preot pe tronul Sau“. Zidirea intreprinsa de Zorobabel era scumpa inaintea Domnului, dar aceasta mai ales deoarece anticipa inaintea Domnului pe cel mai mare Fiu al lui David, care va fi in glorie cand va sedea ca preot pe tronul Lui. Zorobabel nu a fost sub nici o forma preot, iar Iosua nu a fost sub nici o forma rege. Numai Mesia va zidi adevarata glorie pe care o va manifesta pe pamant spre gloria lui Dumnezeu. El este acum Imparatul respins, un preot, fara nici un dubiu este Marele Preot, dar este pe tronul Tatalui, care nu este inca tronul Sau, dupa cum El Insusi declara in Apocalipsa 3.31. El este acum preot dupa randuiala lui Melhisedec; aceasta functie o va exercita deplin (nu cum are acum functia de preot aaronic in locul preasfant) cand va veni pentru a-i inviora pe invingatorii puterilor vrajmase de pe pamant, binecuvantandu-L pe Dumnezeul cel Preainalt, Cel care posedea cerurile si pamantul (atunci se va si vedea aceasta), si binecuvantandu-L pe om, si fiind El Insusi calea si garantia pentru binecuvantarea eterna. „El va construi templul Domnului si El va purta gloria“. Numai prejudecatile ii fac pe unii sa introduca aici biserica, deoarece tema este, in mod clar, imparatia si este cu privire la evrei ca poporul Sau pe pamant, dupa cum templul este descris in Ezechiel si nu in Noul Testament ca fiind locuinta lui Dumnezeu in Duhul. „Si sfatul de pace va fi intre ei doi“. Nimeni altul decat Mesia nu poate asa ceva. Si nu numai atat, ci pare fortat, daca s-ar admite ca ar fi inteligibila invatatura ciudata ca preotia si regalitatea ar fi personificate si ca ultima propozitie ar vrea sa spuna ca „sfatul de pace va fi intre ei doi“. Nu tine nici ideea ca sfatul de pace ar fi intre evreu si cel dintre natiuni. Singurele persoane care sunt mentionate pe nume anterior sunt Yahve si Odrasla [*N. a.) Nu mi se pare ca ar fi valabila obiectiunea adusa de Dathe „quondam enim Deus in toto hoc loco loquitur, affixum in senehem non potest ad Jovam referri“, deoarece Yahve vorbeste despre Sine nu la persoana intaia, ci la persoana a treia. Aceasta mai curand confirma decat inlatura referirea la Yahve si Odrasla.*].

Coroanele trebuiau sa fie pentru Helem si tovarasii lui (v. 14), nu ca proprietati ale lor, ci in amintirea incoronarii lui Iosua ca reprezentant simbolic pe pamant al lui Mesia, cum a fost mai inainte Zorobabel si amandoi impreuna fii ai untdelemnului, in Zaharia 4. Ceea ce confirma in mod izbitor caracterul provizoriu al starii de atunci si simbolul imparatiei lui Mesia si al templului lui Yahve in viitor este in versetul 15: „Si cei care sunt departe vor veni si vor construi la templul lui Yahve si veti cunoaste ca Yahve al ostirilor m-a trimis la voi. Si va fi aceasta, daca voi veti asculta cu credinciosie de glasul lui Yahve, Dumnezeul vostru“. Pasajul se termina brusc. Cei dintre natiuni vor veni si vor ajuta la templul lui Yahve, pe care il va zidi Mesia (constructia nu putea fi aceea pe care o zideau ei atunci si, cu siguranta, nici templul lui Irod), iar evreii sunt lasati in aceasta solemnitate inexprimabila,

intr-o pozitie de responsabilitate personala, care i-a fost intotdeauna fatala omului dintai.

In anul al patrulea al regelui Darius gasim o vana de profetie, care inasa, asemenea celei anterioare, se imparte in diferite parti. Despre ideea ca ar fi fost un alt scriitor, abia daca mai este nevoie sa spun ca este un vis, ba inca unul pe care un crestin nici nu merita sa-l ia in considerare in mod serios pentru a cauta sa inlature dificultatile, deoarece nu exista nici un fel de dovezi interne care ar sprijini o asemenea ipoteza. Sigur ca exista faptul remarcabil ca Matei, citand cuvintele din Zaharia 11, ne da numele lui Ieremia, dar aceasta este o dificultate care inasa nu constituie un temei pentru a nega ca Zaharia este autorul ultimei jumutati sau a ultimului sfert al acestei profetii. Este aproape imposibil ca Ieremia sa fi prezis exact acelasi lucru si ca Zaharia sa fi scris exact ceea ce a prezis Ieremia, pentru ca numai aceasta ar fi solutia pentru aceasta dificultate. Apoi, s-ar parea a fi un obicei printre evrei ca, atunci cand citeaza din profeti, sa-l numeasca pe profetul cel mai mare care are acea caracteristica si sa-i claseze pe ceilalti sub numele lui. Astfel am avea o solutie pentru aceasta chestiune dificila, pe care raposatul decan de Canterbury nu era indreptatit sa o infiereze ca fiind un „mijloc de a scapa“, dupa cum nu este de urmat in alternativa lui groaznica de a considera ca era o confuzie in memoria evanghelistului, ceea ce compromite evanghelia. Dar aceasta in nici un caz nu il afecteaza pe Zaharia, desi, fara nici o-ndoiala, unii ar dori ca, prin aceasta, sa desconsidere atat Vechiul Testament cat si Noul Testament. Este suficient sa remarcam acest fapt numai in trecut si sa nu ne oprim la asemenea chestiuni exterioare, evitand ca o asemenea obiectiune sa ne puna in incurcatura.

Zaharia 7 si 8

Din ultima jumătate a cartii Zaharia este evident ca primele doua capitole constituie o parte deosebita de cele care urmeaza. Zaharia 7 si 8 au fost scrise cu ocazia instituirii de catre evrei a unor sarbatori ca o consecinta a captivitatii lor. In mod normal, ei erau foarte necajiti ca mana lui Dumnezeu era impotriva lor, dupa cum o dovedea pozitie umila pe care o avea ei inaintea intregii lumi. De aceea ei au recurs la posturi pe care le-au instituit pentru a-si deplange pacatele si a implora indurarea lui Dumnezeu. Unii dintre acei evrei simteau atunci ca Yahve aparuse pentru ramasita si ii adusese in tara, dar, cum zidirea templului era pe cale sa se incheie, nu prea mai era potrivit ca ei sa continue acele posturi. Cu aceasta ocazie profetul le transmite un nou mesaj de la Dumnezeu. „Si cuvantul lui Yahve al ostirilor a fost catre mine, zicand: «Vorbete catre tot poporul tarii si catre preoti, zicand: cand ati postit si ati bocit in luna a cincea si in luna a saptea, in acesti saptezeci de ani, cu adevarat ati postit pentru Mine, chiar pentru Mine? Si, cand ati mancat si ati baut, nu erati voi cei care mancau si beau? Nu sunt acestea cuvintele pe care le-a strigat Yahve prin profetii de mai inainte, cand Ierusalimul era locuit si in pace, cu cetatile lui de jur-imprejurul lui, cand partea de sud si campia erau locuite?»“

„Faceti judecata adevarata si aratati indurare si mila unul altuia“. Randuielile, indiferent cum ar fi ele, nu pot fi, inaintea lui Dumnezeu, un substitut pentru dreptatea practica si, cu atat mai putin, pentru credinta. Se poate sa fie, ba chiar si este destul de des, cel mai mare zel pentru instituirea unor randuiri exterioare pe cand inima este departe de El. Este oare nevoie sa mai spunem cat de bine se potriveste aceasta atat in Isaia, inainte de captivitate, cat si cu modul in care Mantuitorul aplica

textul din Isaia la starea de atunci a lui Israel? Dar, in timp ce profetul arata cum Yahve a risipit poporul cu toate ca ei tineau ritualurile si, prin urmare, recurgerea la ritualuri nu era in nici un caz remediul pentru starea lor rea, cu toate ca acelea isi avea rostul lor alaturi de celelalte lucruri mai importante, el prezice binecuvantarea deplina care era pregatita pentru Ierusalim. „Asa zice Yahve al ostirilor: «Sunt gelos pentru Sion cu mare gelozie si sunt gelos pentru el cu mare furie». Asa zice Yahve: «M-am intors spre Sion si voi locui in mijlocul Ierusalimului». El nu spune ca a fost, ci ca este. „Si Ierusalimul se va numi: «Cetatea Adevarului»; si muntele lui Yahve al ostirilor: «Muntele cel sfant». Asa zice Yahve ostirilor: «Barbati batrani si femei batrane vor sedea din nou pe strazile Ierusalimului, fiecare cu toiagul in mana, din cauza multimii zilelor lor». Notati ca el priveste in viitor asteptand ziua cand moartea nu va mai fi, dupa cum ne spune Isaia. „Fiecare cu toiagul in mana, din cauza multimii zilelor lor” – aceasta nu inseamna ca nu vor mai exista tineri, ci doar ca batranii nu vor disparea. Este inversul istoriei trecute cand expresia „si a murit” era repetata. Sub Mesia oamenii vor continua sa traiasca pe tot parcursul domniei milenare. „Si strazile cetatii vor fi pline de baieti si de fete, jucandu-se pe strazile ei. Asa zice Yahve al ostirilor: «Daca este un lucru prea greu in ochii ramanilor poporului acestuia in zilele acelea, va fi el prea greu si in ochii Mei?» zice Yahve al ostirilor”.

In cele ce urmeaza se vede ca aceste fapte au rostul de a avea influente in viata practica. Capitolul se incheie aratand ca posturile vor fi preschimbate in sarbatori si intristarea in bucurie. Comparati aceasta cu inversul prezentat in Matei 9 si cu lucrurile de care se plangeau ucenicii lui Ioan. Si nu numai ca Israel va avea aceasta binecuvantare, ci „In zilele acelea, zece oameni din toate limbile natiunilor vor apuca, da, vor apuca poala aceluia care este iudeu, zicand: «Vom merge cu voi, pentru ca noi am auzit ca Dumnezeu este cu voi». Atat de mare va fi schimbarea in ziua lui Yahve.

Urmeaza apoi doua mari profetii [*N. tr.*] Sau „poveri”, conform termenului folosit in mod obisnuit in profetii]: prima din capitolul 9 pana in capitolul 11, iar urmatoarea preluand cateva caracteristici speciale din capitolul 11 le detaliaza pana la sfarsitul cartii.

Zaharia 9

In ceea ce priveste primul mesaj, incepand din capitolul 9, ni se spune: „Profetia cuvintului lui Yahve in tara Hadrac; si Damascul va fi locul lui de odihna (pentru ca Yahve are ochii asupra oamenilor si asupra tuturor semintilor lui Israel)”. Vedem, prin urmare, ca se apropia judecata natiunilor. Dar, daca aceasta insemna doborarea Tirului si Sidonului, urmeaza sa fie intristare si pentru Ascalon si Gaza si este scris ca va fi confuzie si in Iuda. Dar Yahve va apara cauza poporului. „Si Imi voi aseza tabara in jurul casei Mele, din cauza ostirii, din cauza celor care trec si se intorc; si asupritorul nu va mai trece peste ei, pentru ca acum am vazut aceasta cu ochii Mei”. Apoi este prezentat Mesia: „Bucura-te foarte mult, fiica a Sionului! Striga de bucurie, fiica a Ierusalimului! Iata, Imparatul tau vine la tine; El este drept si aduce mantuire, este smerit si calare pe un magar, chiar pe un magarus, manzul unei magarite”. Stim cum evanghelistii aplica acest text - si numai in aceasta masura era valabil atunci si nu mai departe – lasand pentru viitor implinirea a ceea ce nu a fost atunci. Cu greu am gasi un exemplu mai clar de exactitate a scripturii, in care totul este perfect. Modul in care este dat citatul arata cat de minunat a gasit Duhul Sfânt placerea de a folosi Vechiul Testament. Ne este

prezentat in primul rand titlul Lui, apoi caracterul Lui, dar nu ne sunt date consecintele acestora pentru ceilalti, consecinte care au fost amanate din cauza necredintei.

In ceea ce priveste versetele de la inceputul capitolului, nu ar parea sa existe motive sa ne indoim ca acestea se refera la marsul armatei lui Alexandru si la loviturile puternice pe care le-a dat la nord si la sud de Iudeea dupa batalia de la Issos (ca si la unele succese pe care le-au avut evreii impotriva grecilor mult dupa aceea), dar, mai presus de orice, la faptul ca Yahve Si-a protejat casa Lui cand cuceritorul, intorcandu-se din est, a trecut pe acolo mergand spre vest pentru a-si intari coastele Mediteranei inainte de a avansa spre interiorul Asiei (v. 8). Pana si rationalistii admit ca este o paralela exacta intre lista cuceririlor si locurile care i-au creat probleme deosebite la asediu, cum au fost Tirul si Gaza, ca si cu victoriile macabeilor, care au urmat mult dupa aceea. Dar, desi aceasta este clar si destul de important, cu cat mai important este sa vedem ca profetia in ansamblu, ca si celelalte, nu se interpreteaza singura? Ea se alatura tuturor celorlalte profetii convergand spre evenimentele importante din zilele din urma, cand Imparatul va aduce indurarile promise lui David venind la ei, dupa inviere, nu smerit, ca mai inainte, ci cu putere si glorie (desi unele lucruri sunt ca o arvuna a acestei veniri a Lui) si sunand din trambita atunci cand ii va apara in mod vizibil (nu cum Si-a aparat casa Lui in mod providential) si ii va salva in acea zi ca turma a poporului Sau, cand ei vor straluci prin puterea pe care o vor avea asupra tuturor adversarilor, care va fi mai remarcabila decat a fost vreodata slabiciunea lor, si vor umbla in Numele Lui, spune Yahve.

Profetia reia in modul cel mai clar faptul ca timpul pentru judecata este cand Yahve nimiceste carul din Efraim si calul si arcul de lupta din Ierusalim. Atunci El va lucra pentru evrei. „Intoarceti-va la locul intarit, voi, prizonieri ai sperantei! Chiar astazi o spun, iti voi rasplati dublu. Pentru ca Mi l-am incordat pe Iuda ca arc si cu Efraim am umplut arcul; si voi trezi pe fiii tai, Sioane, impotriva fiilor tai, Grecia, si te voi face ca sabia unui viteaz“. Aceasta este cu atat mai remarcabil cu cat Grecia tocmai atunci avansa si avea sa-i rastoarne pe persi, care stapaneau atunci Israelul. Dar va veni ziua cand fiii Sionului vor rasturna Grecia. Daca aceasta nu s-a intamplat pana acum, atunci va avea loc in viitor. „Si Yahve va fi vazut deasupra lor“. Aceasta marcheaza clar cand se vor implini profetiile: cand gloria lui Yahve se va manifesta in lumea aceasta. „Si Yahve va fi vazut deasupra lor si sageata Sa va iesi ca fulgerul: si Yahve Dumnezeu va suna din trambita si va inainta in vartejurile de la sud“. Este chiar o mare absurditate sa aplicam toate acestea la ceva care a avut loc pana in prezent.

Vedem ca Grecia nu se face una cu fiara care se ridica din adanc, potrivit limbajului simbolic din Apocalipsa. Trebuie sa lasam loc pentru fiecare dintre actorii implicati in criza finala, atat pentru puterile din est cat si pentru cele din vest si pentru altele mai putin importante, care sunt relativ independente in actiunile lor. Ultimul imperiu resuscitat va reprezenta, prin principiile lui, imperiile universale anterioare, adica Babilonul, Medo-Persia si Grecia – dar nu va stapani asupra lor.

Principiul este ceva, iar teritoriile stapanite de ele sunt altceva. Din Daniel 2 apare destul de clar ca, in ziua in care va veni lovitura asupra picioarelor de fier si lut si va face bucati totul, va fi ceva reprezentativ pentru toate aceste imperii. Atunci vedem aur, argint, arama si fier, si nu totul, schimbat in fier, ci fiecare element este reprezentat, nefiind exceptat nici Babilonul, desi numai imperiul Roman are puterea. Va fi si un reprezentant al Persiei, dupa cum este si acum, si va fi si un reprezentant al Greciei, dupa cum stim ca aceasta a inceput sa fie din nou reprezentata [*N. tr.*]

Autorul se refera la faptul ca Grecia si-a castigat independenta in 1929, dupa ce, timp de aproximativ 400 de ani, a fost sub stapanirea otomanilor, ceea ce era destul de recent raportat la perioada in care a trait Kelly.], dar va ajunge, presupun, sa ia o forma mai bine definita si sa aiba o mai mare importanta. Asiria, dupa cum am vazut deseori, va fi reprezentata de imparatul din nord, care este pe teritoriul ocupat acum de Poarta otomana – nu spun ca ar fi exact sau oficial Rusia, ci, cu siguranta, o putere aliata cu Rusia, aservita politicii ei si sustinuta prin influenta ei. Puterea mai indepartata va fi suzeranul ei, dupa cum mi se pare ca ar implica descrierea lui Daniel (8.24). Va fi o putere activa, ceea ce este departe de a fi valabil in prezent, dupa cum nici Grecia nu este ca in profetie. Dupa cum stim, nici una dintre acestea nu se poate opune adversarilor externi si nu poate impune ordine in teritoriile ei: asa de neputincioase sau de dezorganizate sunt. Dar vor fi evolutii importante care se vor produce foarte rapid. S-ar parea ca multe dintre acestea vor fi prin intermediul puterii Rusiei, care va duce, fara indoiala, o politica agresiva. Cred ca aceasta este ceea ce asteapta Grecia, dar conflictul cu Iuda va duce la nimicirea ei completa, dupa cum ni se spune aici intr-o prezentare generala. „Yahve al ostirilor ii va apara si ei vor mistui si vor calca in picioare pietrele de prastie; si vor bea si vor vui ca de la vin; si se vor umple ca o farfurie, ca si colturile altarului. Si Yahve Dumnezeu lor ii va salva in ziua aceea, ca pe turma poporului Sau“. Astfel vedem puterea si gloria viitoare pe pamant asociate cu declaratia ca El va veni din nou aducand mantuirea. „Pentru ca, ce mare este bunatatea Sa! Si ce mare frumusetea Sa!“ Urmeaza binefacerile generale ale domniei Sale.

Zaharia 10

In Zaharia 10 ni se arata cum Dumnezeu se va folosi de Iuda si de Efraim in ziua aceea. El nu numai ca va lupta pentru ei, ci si in ei si prin ei. La aratarea Lui din cer, El va executa o judecata, la care evreii nu pot avea nici o contributie, aceasta constand in nimicirea fiarei si a profetului fals impreuna cu toata floarea puterii resuscitate a Imperiului roman. Astfel, puterile occidentale vor fi zdrobite complet de Domnul la venirea Lui din cer pentru judecata. Dupa aceea, El se va folosi atat de Iuda cat si de Efraim, dupa cum vedem aici, pentru a judeca alte natiuni razvratite. „Mi l-am incordat pe Iuda ca arc si cu Efraim am umplut arcul; si voi trezi pe fiii tai, Sioane“. Si, mai departe: „Din el va iesi Piatra de unghi, din el cuiul, din el arcul de lupta, din el toti conducatorii laolalta“. Sensul este clar. „Din el va iesi Piatra de unghi, din el cuiul, din el arcul de lupta, din el toti conducatorii laolalta. Si vor fi ca vitejii care calca noroiul strazilor in lupta; si se vor lupta [N. a.) *Incercarea unor liber-cugetatori germani si a altora de a arata ca sunt doi autori, daca nu chiar mai multi, comparand Zaharia 9 si 10 cu 14 pare a fi zadarnica, ca de obicei. Daca Mesia vorbeste de pace nu numai lui Israel ci si natiunilor – daca stapanirea Lui va fi de la o mare la alta si de la rau pana la capetele pamantului, ce anume corespunde mai bine cu domnia lui Yahve pe pamant? Intoarcerea captivilor si a Israelului risipit nu este nicidecum cuprinsa in faptul ca jumatate din cetate va merge in captivitate tocmai inainte de eliberarea finala, cu atat mai putin reprezinta o dificultate faptul ca doua parti sunt nimicite, iar a treia parte trece prin foc in tara, in timp ce Ierusalimul este jumatate cucerit, iar restul nu. Yahve lucreaza cu putere pentru poporul Sau in Zaharia 9 si fara a-i exclude in Zaharia 14. Ce anume L-ar impiedica pe Yahve sa nimiceasca din Ierusalim calul de lupta, in timp ce caii folositi pe timp de pace poarta insemnele stapanilor lor fiind inchinati Numelui Sau? Vom vedea ca nici un capitol al profetiei nu merita mai putin decat ultimul sa fie taxat ca fiind „o ceata a confuziei“. Ceata trebuie ca este*

numai in cititorul care spune aceasta.]“.

Dar aceasta judecata nu este o descriere a imperiului si a destinului sau si al sustinatorilor lui. Puterile occidentale se vor fi cufundat mai adanc in rau si vor avea de suferit consecintele. Dupa ce s-au bucurat de privilegiile nemaiintalnite, ele vor ajunge in final la cea mai indrazneata blasfemie si nelegiuire, care vor fi insotite de cea mai mare mandrie, asa ca Domnul Isi rezerva sa le loveasca El Insusi. Cand ultimul asirian va veni impotriva tarii, el va gasi acolo cele zece semintii si, probabil la ultimul atac (pentru ca in viitor vor fi doua atacuri impotriva Ierusalimului) acolo va fi prezent si Israel, dupa cum vom vedea in ceea ce urmeaza in aceasta profetie. Acelasi lucru se vede in Isaia 38, 39. Putem intelege cu usurinta cum Efraim s-a strans acolo intre cele doua atacuri. Aceasta este cea mai importanta intrebare care se poate pune. Domnul a promis ca va intari casa lui Iuda si ca va salva casa lui Iosif. Este evident deci ca in viitor va fi stransa laolalta intreaga natiune, ca „tot Israelul va fi mantuit“. „Voi fluiera dupa ei si-i voi aduna, pentru ca Eu i-am rascumparat. Si se vor inmulti cum se inmulteau inainte. Si-i voi semana printre popoare si isi vor aduce aminte de Mine in tari indepartate; si vor trai, ei si copiii lor, si se vor intoarce. Si-i voi aduce din nou din tara Egiptului si-i voi aduna din Asiria“. Nu este vorba numai de o ramasita care se intoarce din Babilon, ci de strangerea laolalta a intregului popor din orice colt al lumii, incluzand nordul, dar mai ales sudul, care sunt mentionate aici. Apoi Yahve va injosi mandria tuturor vrajmasilor lor. „Si-i voi face tari in Yahve si vor umbla in Numele Lui, zice Yahve“.

Zaharia 11

Zaharia 11 este si mai solemn si prezinta alte elemente mai profunde care vor fi in scena finala. „Deschide-ti, Libanule, portile, ca focul sa-ti mistuie cedrii! Urla, chiparosule! pentru ca a cazut cedrul, pentru ca cei maretii sunt despuiati. Urlati, stejari ai Basanului! pentru ca a fost data jos padurea cea deasa“. Sunt imagini vii ale judecatii ce se abate asupra puterii vazute a evreilor si afecteaza demnitatea lor. Conducatorii sunt indurerati si tulburati vazand cum pier sperantele lor care prinsesera aripi. Si raul, ca simbol al resurselor nationale, are de suferit. „Un glas de urlet al pastorilor! pentru ca gloria lor este pustiita; un glas de racnet de lei tineri pentru ca mandria Iordanului este nimicita“. Natiunile se strang impotriva Ierusalimului. „Asa zice Yahve, Dumnezeuul meu: Paste oile de injunghiere“. „Oile de injunghiere“ sunt cei din Israel care sunt destinati sa fie persecutati de oameni, cei spre care se indreapta in mod special inima Domnului: „pe care le injunghie stapanii lor fara a fi socotiti vinovati; si cei care le vand zic: «Binecuvantat fie Yahve, pentru ca m-am imbogatit!» Si pastorii lor nu le cruta“. Acesti evrei evlaviosi trec prin mare necaz si sunt in mare pericol. Daca evreii sunt cu totii urati de natiuni, cei credinciosi sunt urati chiar de fratii lor: asa de deplorabila este starea lor. „Pentru ca nu voi mai cruta pe locuitorii tarii, zice Domnul. Si, iata, voi da pe oameni, pe fiecare in mana aproapelui sau si in mana imparatului sau; si vor sfarama tara, si nu-i voi scapa din mana lor“. Este necazul final al Ierusalimului. „Si am pascut oile de injunghiere, in adevar pe cele sarace din turma“.

Criza scoate la lumina o tendinta remarcabila. Ce sta la baza acestor lucruri? Si cum se poate explica o asemenea situatie? Folosind metoda simbolica – ceea ce arata ca este aceeaasi mana si aceeaasi minte ca si in partea anterioara a cartii -, profetul ne explica: „Si mi-am luat doua toiege; pe

unul l-am numit Frumusete si pe celalalt l-am numit Legaturi; si pasteam turma“. Dupa cum am vazut cu Iosua si cu Zorobabel mai inainte, si aici profetul Il reprezinta in primul rand pe Mesia, iar apoi pe Anti-Mesia. De la versetul 7 la versetul 14 el Il reprezinta pe Hristos, iar de la versetul 15 pe Antihrist, dupa cum a fost indrumat.

„Si mi-am luat doua toiege; pe unul l-am numit Frumusete si pe celalalt l-am numit Legaturi; si pasteam turma“. Aceste toiege reprezinta autoritatea, care, de drept, este a lui Mesia. Primul toiag il rupe in versetul 10. Aceasta din cauza starii triste a evreilor. „Si intr-o luna i-am nimicuit trei pastori [N. tr.) Darby, KJV si Diodati au strict „trei pastori“, nu „cei trei pastori“ – ca si cum ar fi numai trei sau trei anume care sunt mai speciali. Segond are „cei trei pastori“. Darby are cuvantul nimicuit sau distrus, aproximativ la fel si KJV. NKJV foloseste cuvantul „dismissed“, care ar in mod obisnuit inseamna concediat. Segond spune „i-am exterminat pe pe cei trei pastori“. Diodati: „am eliminat trei pastori“]; pentru ca sufletul meu era chinuit de ei si, de asemenea, sufletul lor s-a dezgustat de mine“. Nu exista nici un pic de simpatie intre Hristos si cei care duc poporul in ratacire – pastorii, cum sunt numiti ei, care nu corespund deloc unor slujitori crestini, cum isi inchipuie cei ignoranti, ci sunt conducatorii natiunii. „Si am zis: Nu va voi mai paste! Ce moare sa moara si ce piere sa piara si cele care vor ramane sa-si manance carnea una alteia“. Atunci Yahve Mesia, reprezentat de profet, ia si toiagul sau numit Frumusete si il rupe pentru a rupe legamantul pe care il facuse cu toate popoarele. Nu este vorba numai de poporul Israel, ci de toate natiunile care au avut o relatie cu El.

Pe scurt, respingerea lui Mesia a facut imposibil ca toate natiunile sa fie stranse laolalta sub El. Aceasta pare a fi o aluzie la profetia lui Iacov: „Sceptrul nu se va departa din Iuda, nici toiagul de carmuire dintre coapsele lui pana ce va veni Silo si a Lui va fi ascultarea popoarelor“. Starea evreilor a facut imposibil sa se mai implineasca atunci scopul binecuvantat al imparatiei Sale. Cuvantul din versetul 10 din ebraica inseamna „popoare“, ca si in Geneza 49.10: „a Lui va fi ascultarea popoarelor“. Este foarte important sa intelegem ambele deoarece o litera diferita aduce mari diferente.

Faptul ca iudeii nu erau moral pregatiti pentru Mesia a facut imposibil sa fie adunate toate popoarele. Starea lor li provoca scarba si nici ei nu-L puteau suferi pe El. Nu exista nici o baza pentru ca sa poata fi adunate popoarele. Nu a fost posibil atunci, asa ca a trebuit sa fie o amanare, dar acest plan nu a fost abandonat, ci numai amanat deocamdata. Astfel, toiagul Frumusete – ca imagine a autoritatii lui Dumnezeu pentru a-Si implini acum planul - a fost rupt. Dar, cu siguranta, El Isi va pune in aplicare planul pentru toate popoarele pe care le va strange in jurul lui Israel cand se vor pleca si Il vor binecuvanta pe Mesia. Pentru un timp, acest plan ramane suspendat. Toiagul a fost rupt in ziua aceea, astfel ca sarmanii turmei care Il asteptau puteau cunoaste ca era cuvantul lui Yahve. Domnul se destainuie celor care se tem de El (v. Ps. 25.14).

Urmeaza apoi ceva mult mai grozav si mai important: „Si le-am zis: Daca este bine in ochii vostri, dati-mi plata; iar daca nu, nu mi-o dati. Si mi-au cantarit ca plata treizeci de arginti“. Nu numai ca a fost amanat scopul de a strange natiunile, ci chiar Hristos a fost vandut de ai Sai pentru a fi dat mortii. Si cu ce pret! „A venit la ale Sale, iar ai Sai nu L-au primit“. Prin urmare a fost rupt si celalalt toiag. „Si mi-am frant toiagul al doilea, Legaturi“. Aceasta a mers mult dincolo de o aluzie cu privire la strangerea tuturor natiunilor, deoarece efectul a fost ca s-a rupt „infratirea dintre Iuda si Israel“.

Dumnezeu nu l-a mai strans nici macar pe Israel, nu numai ca nu a mai strans natiunile in jurul lui Mesia, potrivit scopului Sau pentru binecuvantari pamantesti, dar nici macar nu a mai strans laolalta poporul evreu. Astfel, respingerea lui Isus in timpul vietii Sale a facut imposibil ca natiunile sa fie stranse laolalta, iar respingerea Lui in moarte a spulberat toate sperantele pentru strangerea laolalta a lui Israel. Evreii urmau sa fie risipiti in loc ca Israel sa fi adunat. Toate aceste planuri au fost dejucate pentru un timp.

Aceasta introduce lupta finala. Toate lucrarile minunate ale lui Dumnezeu in crestinism sunt de domeniul trecutului. Acestea nu sunt si nu pot fi teme ale profetiilor Vechiului Testament desi cuvintele de aici lasa loc pentru cele mai importante aspecte, prezinta ilustratii si dau indicii ca totul era cunoscut de la inceput. Sistemul mare al bisericii si taina lui Hristos umplu spatiul dintre versetul 14 si versetul 15, cel din urma aruncandu-ne in imprejurarile intunecate de la sfarsitul veacului. „Si Yahve mi-a zis: «Ia-ti si uneltele unui pastor nebun»“. Dupa ce L-a prezentat pe Hristos pana la moartea Sa, imediat dupa El, il prezinta pe Antihrist. Evident, exista o legatura morala si un contrast real intre cei doi. Asa le-a spus Domnul iudeilor in Ioan 5, ca daca nu Il vor primi pe El, care vine in numele Tatalui, atunci il vor primi pe acela care va veni in numele lui insusi. Daca in evanghelie cei doi sunt prezentati alaturat, nu trebuie sa ne miram ca Zaharia face la fel. „Ia-ti si uneltele unui pastor nebun. Pentru ca, iata, voi ridica in tara un pastor care nu va cerceta pe cele gata sa piara, nici nu va cauta pe cea ratacita; nici nu va vindeca pe cele ranite, nici nu va paste pe cele sanatoase“. Este exact contrariul lui Hristos – ce trist contrast! Antihristul „va manca si carnea celor ingrasate si le va rupe copitele in bucati. Vai de pastorul cel netrebnic, care paraseste turma! Sabia va fi peste bratul lui si peste ochiul lui cel drept; bratul lui se va usca de tot si ochiul lui cel drept se va intuneca de tot“. Judecata lui Dumnezeu va fi asupra lui. Aici el este descris in termeni caracteristici unui pastor, dar stim ca aceasta se va implini in Antihrist.

Urmeaza apoi ultimul mesaj al profetului, in care iese in evidenta nimicirea, numai ca, in loc sa se limiteze in exclusivitate la aceasta, relatarea cuprinde inca o aluzie frumoasa la Hristos, omul suferintei, desi nu gasim nimic detaliat despre El, ci doar aspecte in legatura cu tema prezentata.

Zaharia 12

„Profetia cuvintelor lui Yahve despre Israel“. Trebuie sa remarcam ca El are in vedere intregul popor si nu numai pe Iuda. „Asa zice Yahve care intinde cerurile si pune temelii pamantului si intocmeste duhul omului inuntrul lui: «Iata, voi face Ierusalimul un potir de ametire pentru toate popoarele de jur-imprejur; si va fi de asemenea impotriva lui Iuda la asediul impotriva Ierusalimului. Si va fi asa: in ziua aceea voi face Ierusalimul o piatra grea pentru toate popoarele. Toti cati se vor impovara cu ea vor fi greu raniti; si toate natiunile pamantului se vor aduna impotriva lui. In ziua aceea, zice Yahve, voi lovi orice cal cu groaza si pe calaretul lui cu nebunie. Si-Mi voi deschide ochii peste casa lui Iuda si voi lovi cu orbire orice cal al popoarelor. Si capetenile lui Iuda vor zice in inima lor: «Locuitorii Ierusalimului vor fi taria mea, prin Yahve al ostirilor, Dumnezeul lor». In ziua aceea voi face pe capetenile lui Iuda ca o vatra de foc intre lemne si ca o facie de foc intr-un snop; si vor mistui toate popoarele de jur-imprejur, la dreapta si la stanga, si Ierusalimul va fi locuite din nou in locul sau, in Ierusalim»“. Cu siguranta, acesta este sfarsitul veacului, care va aduce pentru Ierusalim timpul

binecuvantarii depline, scotandu-l din cuptorul necazului, cand toate natiunile din jur isi vor deschide gura pentru a-i inghiti, insa in zadar. Natiunile nu numai ca vor fi dezamagite, ci ele insele vor fi mistuite de Acela care, in ziua aceea, va comuta sentinta si va proteja Ierusalimul pentru totdeauna.

Dar presupunerea ca ar fi vorba de puterile occidentale ar aduce o mare confuzie, deoarece acele puteri vor fi fost rasturnate complet in urma judecatii Domnului, dupa cum am explicat deja (v. Apocalipsa 19). Toate natiunile trebuie ca inseamna acele natiuni ostile care vor ridica armele impotriva lui Israel dupa nimicirea fiarei si a regilor vasali din vest impreuna cu aliatul lor de la Ierusalim, profetul fals. Sunt natiuni aliate cu imparatul din nord si destul de vrajmase fiarei, desi nu dusmani pe fata ai lui Israel. De fapt, in profeti, „toate natiunile” (Cap 12 v. 9) nu inseamna niciodata puterile occidentale, ci puterile care raman dupa distrugerea fiarei si a coarnelor. Aceasta poate sa fie de mare ajutor in interpretarea acestor scripturi. Puterile occidentale sunt numai o parte a natiunilor, chiar o parte deosebit de favorizata, care au insa si o responsabilitate deosebita, care au o relatie cu iudeii si chiar cu Hristos, atat in trecut cat si in viitor. Pozitia lor este deosebita, tot asa si responsabilitatea si vinovatia lor, ceea ce face ca si judecata lor sa fie deosebita. Puterile occidentale constituie o paranteza aparte, ei fiind in relatie numai cu iudeii si niciodata cu Israel in intregime. Daca intelegem asa, atunci putem face o deosebire certa, ceea ce este foarte important pentru cine doreste sa inteleaga planul divin al profetiilor, cu privire la evenimente care nu s-au implinit inca si cele care s-au implinit deja.

Deseori s-a spus ca „orice cal” se refera la o mare formatie de cavalerie occidentala, desi nu rezulta de ce ar trebui sa fie occidentala. Imi pare rau ca trebuie sa fiu in opozitie cu cei care spun aceasta, dar deductia lor nu tine deloc. Nu exista nici un dubiu ca este vorba de cavalerie, dar de unde provine ea depinde nu de vreo teorie, ci de cercetarea atenta a ceea ce spune Scriptura despre acel timp. Cred ca toti cei care interpreteaza ca ar fi puteri occidentale se inseala cu privire nu numai la sensul adevarat al acestui pasaj, ci al intregii situatii din acel timp. Si nu numai atat, ci, in general, orientalii sunt mult mai remarcabili pentru cavaleria lor decat occidentalii. Infanteria a fost dintotdeauna bratul drept al armatelor Romei, si asa a continuat sa fie si in vest si, fara-ndoiala, va continua sa fie asa pana la sfarsit, in pofida inventiilor moderne. Dar orientalii sunt descrisi ca extrem de cunoscuti pentru multimea cavaleriei lor spectaculoase. Pe parcurs vor mai aparea si alte dovezi, care cred ca vor fi apreciate de cei care nu au prejudecati, deoarece acesta este un aspect destul de important. Aceasta este o conceptie diferita de aceea a majoritatii celor care studiaza profetiile, care au obiceiul de a considera ca fiara si regii ei sateliti sunt totul.

Motivul pentru aceasta confuzie este mult mai adanc deoarece este clar ca a rezultat din vechiul sistem, care il vedea pe Papa in orice om rau, pe care Scriptura il denunta ca vrajmas al poporului lui Dumnezeu. Ingustimea mintii este ceea ce limiteaza domeniul larg al profetiei la sfera si imprejurarile cu care noi, crestinii, sau, mai curand, protestantii au legatura. Dar, in fond, aceasta nu reprezinta deloc planul profetiilor. Ca regula, profetiile au ca domeniu pamantul si natiunile al caror cap va fi asirianul. Cursul imperial al celor patru fiare reprezinta un sistem intermediar exceptional, despre care vorbesc Daniel si Zaharia in mica masura, dar acesta este atins numai tangential de majoritatea profetilor, fie ei mai mari sau mai mici. Sigur ca este un subiect deosebit de interesant, dar el reprezinta numai o mica parte din viziunile profetice. Trebuie sa facem deosebirea intre Domnul care apare intr-o flacara de foc spre a se razbuna pe cei care nu Il cunosc pe Dumnezeu, etc., si

judectările pe care El le va executa cu siguranță pe pământ după un interval de timp, cum este cazul în Zaharia 12. Nu la apariția Lui pentru a nimici fiara și profetul fals va face El Ierusalimul să fie o cupă amestecată pentru națiuni, ci după aceea. Prima Lui judecată va fi asupra apostatilor, fie ei iudei sau dintre națiuni. Ierusalimul va tremura atunci pentru pacatele și pedeapsa lui. În loc să fie o cupă amestecată pentru alții, atunci cetatea se va pleca sub mână cea dreaptă a Domnului, care va răsplăti faptele ei rele. Dar națiunile se vor ridica împotriva orasului ales. „În ziua aceea Yahve va apărea pe locuitorii Ierusalimului“. Atunci când El va apărea în glorie, venind din cer, și va arunca de vîi în iazul de foc pe fiara și pe profetul fals, nu se va pune problema să apere cetatea cea încă întinată, ci să o curețe de răzvrătiți. Omul pacatului va fi fost așezat în templul lui Dumnezeu, pe post de Dumnezeu, iar această nelegiuire nu va fi trecută cu vederea, după cum nici nu se poate ca, după apariția Lui în glorie, El să se retragă fără a judeca temeinic raul, pentru că apoi să domneasca asupra lor cu dreptate. „În ziua aceea Yahve va apărea pe locuitorii Ierusalimului; și cel care se clătina între ei va fi în ziua aceea ca David“. Când Antihristul va fi înfrânt brusc, evreii nu vor participa în nici un fel la acest act deosebit de solemn. Cu mult înainte de aceea, potrivit cu avertismentul Domnului (Mat. 24.15), cei evlavioși dintre evrei vor fi fugit din Ierusalim. Ei vor fi încetați să mai fie locuitori ai Ierusalimului din ziua în care uraciunea pustirii va fi fost așezată în sanctuar. Atunci ei vor fugi de groaza pacatului lor și se vor refugia pentru a scăpa de necazul prezis. „Și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul lui Yahve înaintea lor. Și va fi așa: în ziua aceea voi căuta să nimicesc toate națiunile care vor veni împotriva Ierusalimului“.

Și aici timpul și împrejurările diferă clar cât se poate de mult. „Și voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului duhul îndurării și al cererilor; și vor privi spre Mine [N. a.] Keri are „spre el“ în loc de „spre mine“, ceea ce pare a avea scopul de a corecta o anomalie aparentă, dar și de a înlătura un adevăr clar că Acela care este strapuns este Yahve. De acolo „corectia“ s-a strecurat în textul din multe manuscrise, atât ale lui Kennicott cât și al lui De Rossi. Adevărul este că aceste manipulari ale textului și eforturile altora de a slăbi traducerea arată cât de important este ceea ce a fost scris de Duhul Sfânt. Pentru a scăpa de acest text, unii rabini au inventat absurditatea că sunt doi Mesia: unul Ben-Iosif și altul Ben-David. Dar și aceasta prezintă inconsistente serioase, după cum bine a arătat McCaul. Putem deplange, dar nu trebuie să fim surprinși de o versiune ca aceea a D-lui Leeser, care folosește tranziția de la persoana întâia la persoana a treia ca motiv pentru a interpola și a schimba sensul natural al frazei. El redă textul după cum urmează: „Ei vor privi în sus spre mine (pentru fiecare) pe care l-au strapuns“. Pana și Abarbanel și alți rabini condamna expresia lui Kimchi „pentru că ei au strapuns“, care elimină complementul existent în text. Ce să fi gândit ei când au introdus un personaj imaginar pentru a-L elimina pe Cel adevărat? Și cum se potrivește oare o asemenea atitudine privind spre Yahve pentru fiecare pe care l-au strapuns? Cum s-ar explica atunci durerea nemăsurată care urmează? Profetul putea compara plângerea numai cu aceea pentru Iosia. Se poate oare ca evreii să plângă așa pe fiecare dintre atacatorii dintre națiuni? Să fie oare turnat peste ei duhul pentru ceva atât de ciudat și de nevrednic? Nu se poate decât să fie pentru Unul nespus de glorios, pe care ei s-au trezit și au realizat că, în orbirea lor, L-au strapuns tocmai pe Acela care a venit pentru a-i salva din ultimul lor necaz. Numai așa am putea înțelege tot contextul, mai ales dacă El poate întruni în persoana Sa o fire care li da dreptul să fie numit Yahve cu o alta care permite ca El să fie strapuns.], Acela pe care L-au strapuns; și vor boci pentru El, cum bocesc cineva pentru singurul lui fiu, și se vor amări pentru El, cum este cineva în amaraciune

pentru intaiul sau nascut. In ziua aceea va fi plangere mare in Ierusalim, ca plangerea din Hadadrimon in valea Meghidonului. Si tara va boci, fiecare familie in parte; familia casei lui David deoparte si sotiile lor deoparte; familia casei lui Natan deoparte, si sotiile lor deoparte; familia casei lui Levi deoparte, si sotiile lor deoparte; familia simeitilor deoparte, si sotiile lor deoparte“. Asa relateaza profetul lucrarea plina de har a lui Yahve, cand El imbratiseaza cauza ramasitei eliberate deja de raul launtric, care este expusa atacurilor natiunilor care nu credeau ca Mesia este cu poporul Sau. Odata ce multimea natiunilor stranse impotriva lor a fost nimicita, in sufletele lor are loc o lucrare spirituala mult mai profunda. Cuvantul lui Dumnezeu patrunde adanc in constiintele lor si are efectul ca fiecare se retrage spre a fi singur inaintea lui Dumnezeu. Pentru ca durerea inimii lor este atat de mare incat simt nevoia de a fi numai cu El pentru ca, daca ar mai putea avea alaturi pe cineva fiind in prezenta Celui impotriva caruia au pacatuit sub atat de multe forme si atat de mult timp, la ce le-ar mai folosi prezenta altei persoane intr-un asemenea ceas? Nu, ci ei trebuie sa mearga la Domnul cu toate, chiar la Acela care este la fel de sigur si Yahve-Elohim si Mesia pe care L-au strapuns ei! Nu este vorba de remuscarea disperarii, ci de intristare fiind in har. Este judecata de sine care se intristeaza de propriul pacat, care priveste la trecut fara a cauta sa se scuze si este de partea lui Dumnezeu impotriva oricarei miscari rele, si, mai presus de orice, impotriva nerusinarilor cu care ei L-au respins pe Mesia al Lui. Toti, chiar daca a avut loc cu mult timp in urma, privesc aceasta ca fiind pacatul lor. Astfel, ei plang ca pentru unicul lor fiu – o jelire a dragostei, dar si cu cea mai profunda durere si rusine ca ei L-au tratat astfel pe Cel care i-a iubit in mod desavarsit. Aceasta este ce simt ei cel mai profund acum – ca au fost impotriva Lui.

Sunt mentionate in mod special anumite familii alese intr-un mod deosebit de frumos. Ni se spune despre familia casei lui David, incepand cu cea mai inalta familie, cea regala. Ei bocesc fiecare deoparte si sotiile lor deoparte. Dar si familia profetului Natan, care l-a mustrat pe David, plange si ea. In loc sa-l muste pe David, ei se judeca pe ei insisi in mod necrutator si fiecare isi marturiseste pacatul lui. Harul, fara-ndoiala, se poate identifica cu pacatul altuia, dar aceasta se poate face asa cum se cuvine numai de acela care umbla cu Dumnezeu avand o constiinta curata. De aceea avem aici pocainta temeinica a celor care isi recunosc primii indelunga lor orbire si vinovatia lor. De aceea nu se mai pune problema ca David sa fie demascat de Natan, nici ca Natan sa se ocupe de problemele lui David, ci fiecare isi vede propriul sau pacat si deplange pacatul lor, al tuturor impreuna, impotriva lui Mesia.

S-ar putea spune ca aceasta s-a produs cand natiunea a crescut si a ajuns sa fie mareata, dar lucrarea merge mult mai in urma in trecut, chiar pana la inceput, deoarece citim ca bocea si „familia casei lui Levi deoparte si sotiile lor deoparte, familiile simeitilor deoparte si sotiile lor deoparte“. Levi si Simeon [*N. tr.*] *Asa este in Septuaginta si in versiunile arabe*] sau Simei sunt binecunoscuti ca fiind aceia care au uneltit pentru a razbuna dezonorarea surorii lor, Dina, si au facut numele fiilor lui Iacov sa fie o uraciune in zilele de demult, iar acum descendentiile celor doi care s-au asociat in rautatea cruda sunt mentionati alaturi plecandu-se pentru a-si marturisi, fiecare in parte, vina inaintea lui Yahve. Nu exista descriere mai frumoasa a puterii harului divin care cerceteaza inima, producand incredere deplina in Domnul, dar, in acelasi timp, condamnand cat se poate de dur propriile pacate. Nu exista nimic mai frumos care sa prezinte lucrarea Duhului in constiinta, care izoleaza sufletul, deoarece ni se spune ca sotii boceau separat si sotiile lor separat. Pana si cea mai intima relatie

este neînsemnată în prezența lui Dumnezeu ca judecător al păcatului. Fiecare trebuie să fie singur: sotul separat de soție, scos de sub orice altă influență cu excepția celei a Lui și gândind numai la ceea ce a fost, fiecare în mod personal, față de Acela pe care ei l-au strâpuns, față de Acela care a murit pentru ei. Lucrarea trebuie să fie desăvârșită – nu numai lucrarea de eliberare ci și aceea de restaurare a conștiinței înaintea lui Dumnezeu.

Nu se pune problema ca ei nu ar fi fost născuți din nou mai înainte, nici ca abia acum au cunoscut pentru prima dată acea strângere a conștiinței prin Duhul lui Dumnezeu, ci lucrarea lui Dumnezeu asupra sufletului prin adevărul Sau este mult mai profundă atunci când nu se mai simte pericolul, după ce puterea lui Dumnezeu a adus eliberarea clară. Nu numai că a fost nimicita fiara care s-a ridicat împotriva Mielului, ci au fost nimicite și toți vrajmasii declarați ai lui Israel. Indurarea bogată care s-a arătat face inima să se deschidă și conștiința să se descarce înaintea lui Dumnezeu.

S-ar părea că aceasta este după nimicirea împăratului din nord, pentru că până atunci evreii vor fi în neșază și amenințați. Ei vor fi în mari pericole și dificultăți până ce Domnul va castiga pentru ei victoria finală. Până atunci nu se va împlini deplin lucrarea asupra sufletelor lor. El se poate folosi de ei și, fără nicio îndoială, ei se pot bucura de El. Ei vor fi fost convertiți mai înainte, dar aceasta aduce judecata de sine cu privire la tot ce L-a dezonorat și L-a întristat pe El și îi aduce în comuniune cu gândurile Lui și cu iubirea Lui. Această distincție între cele două aspecte este valabilă atât pentru israelit cât și pentru creștin.

Zaharia 13

„În ziua aceea se va deschide un izvor casei lui David și locuitorilor Ierusalimului, pentru păcat și pentru necurăție“. Nu se limitează numai la „vor privi la acela pe care l-au strâpuns“, ci este și spălarea cu apă prin cuvânt. În scriptură nu există un izvor de sânge, deși poetul nostru Cowper spune de așa ceva. A fi curățat cu sânge nu este suficient. Este nevoie să fim spălați cu apă și să ne spălăm picioarele în fiecare zi. Și toate acestea le avem la Domnul nostru Isus. „El este Cel care a venit prin apă și sânge, Isus Hristos; nu în apă numai, ci în apă și sânge“. El își curățește poporul sub aspect moral și face și ispășire pentru ei.

Dar în Zaharia 13 este apă și nu sânge. Aici Duhul folosește cuvântul ca putere morală a morții lui Hristos. Alături de ispășire înaintea lui Dumnezeu avem nevoie de a fi practic în comuniune cu adevărul. Apoi ceilalți văd rezultatul. „În ziua aceea, zice Yahve al ostirilor, voi nimici din țară numele idolilor și ei nu vor mai fi amintiți; și voi scoate, de asemenea, din țară pe profeti și duhul necurat“. Acum este înlăturat orice nu corespunde cu caracterul lui Dumnezeu. „Și va fi așa: dacă va mai profeti cineva, tatal sau și mama sa, care l-au născut, îi vor zice: Nu vei trăi, pentru că vorbești minciuni în Numele lui Yahve“. Cât de multe vor fi întinările, necurățiile și profetiile false în zilele Antihristului! Atunci vor fi fost mulți Hristosi falși și profeti falși, dar toate acestea vor fi înlăturate complet.

„Și tatal sau și mama sa, ei, care l-au născut, îl vor strâpunge când va profeti“. Ei vor juca rolul lui Fineas în indignarea împotriva a ceea ce îl dezonoarează pe Domnul. „Și va fi așa: în ziua aceea, profetii se vor rusina fiecare de viziunea lui, când vor profeti, și nu se vor mai îmbrăca în manta de

par, ca sa insele“. Cei mai multi sunt inclinati sa ia urmatoarele doua versete ca fiind tot in legatura cu inselatorul, care renunta la pretentii si se marturiseste a fi numai un om de conditie umila si fie ca pretinde ca semnele idolatre de pe mainile lui sunt efectele mutilarii din durere pentru prietenii lui, fie ca afirma ca a fost deja pedepsit pe viata pentru vina lui, chiar daca nu a fost ucis.

Aceasta interpretare poate fi destul de simpla, dar, cu siguranta, este cel mai slab sens al versetului 6. Altii il aplica la Hristos astfel: „Si el va zice: «Nu sunt profet, sunt lucrator al pamantului, pentru ca un om m-a cumparat ca rob din tinereata mea»“. Acesta este un pasaj dificil pentru ca Il introduce pe Hristos intr-un mod atat de brusc. Daca nu gresesc, El este introdus in contrast cu profetii falsi, dupa cum mai inainte, in mod similar, a fost in contrast cu pastorii falsi. Ca si in Zaharia 11, vocea Lui rasuna atat de brusc incat este greu sa realizezi unde incepe Hristos, dar eu presupun ca este de la versetul 5, care arata ca Domnul nu era in nici un fel in relatie cu scolile oamenilor. El a acceptat pozitia de nazireu pe care, in intelepciunea Sa, Dumnezeu i-o acordase. Ca om El il luase ca rob din tinereata Lui. Poate fi comparat cu robul evreu din Exod 21. El a fost robul tuturor cu atat mai mult cu cat a fost slujitorul perfect al lui Dumnezeu. Este o expresie figurata care se aplica la Hristos, pentru ca eu consider ca acesta este adevaratul sens. „Si i se va zice: «Ce sunt ranile acestea in mainile tale?» Si el va zice: «Acelea cu care am fost ranit in casa prietenilor mei»“. Numai un necredincios se poate indoi ca aceasta este cu privire la Hristos. Pot exista dubii cu privire la versetele precedente, dar parerea mea este ca si ele este bine sa fie luate impreuna cu acesta.

Apoi urmeaza o voce si mai solemna, cand nu lupii, ci Insusi Dumnezeu spune: „Trezeste-te, sabie, impotriva pastorului Meu si impotriva omului care este tovarasul Meu, zice Yahve al ostirilor; loveste pastorul, si oile se vor risipi; si-Mi voi intoarce mana asupra celor mici“. Cu privire la sabie aici nu gasim mai multe dificultati decat in Zaharia 11.17, unde ni se spune despre judecata pastorului nevrednic: in ambele cazuri sabia este simbolul mortii violente. Dar ce contrast! Nu mai auzim de inselatori, nici de idolatri, nici de oameni rai, care se afla si cauta sa se afirme in casa prietenilor lui Mesia, ci Yahve Insusi L-a dat spre a fi umilit pe deplin si respins complet. Ce gand solemn! Pentru ca trebuie sa retinem ca, indiferent cat de mare si de rea a fost ura evreilor impotriva lui Mesia, ea nu ar fi putut face nimic daca Yahve nu i-ar fi ingaduit sa se manifeste pentru ca prin ea sa-Si implineasca planurile Lui marate, cum a si facut. Prin urmare, Lui i se aplica: „Loveste pastorul, si oile se vor risipi; si-Mi voi intoarce mana asupra celor mici“. Respingerea lui Hristos aduce toate binecuvantarile pentru cei care sunt ai Sai – tocmai rusinea cea mai mare si durerea nespuse de mare a crucii. Si aceasta este nu numai planul harului ci si guvernarea lui Dumnezeu. Toata sfintenia lui Dumnezeu este satisfacuta prin aceasta si orice har manifestat fata de om este astfel intemeiat pe o baza sfanta. In acelasi timp, guvernarea lui Dumnezeu se va desfasura facand deosebire, pentru ca ni se spune: „Si voi duce aceasta a treia parte in foc si ii voi lamuri cum se lamureste argintul si ii voi incerca asa cum se incerca aurul“. Zgura trebuie sa piara, iar ceea ce este scump trebuie sa fie purificat si incercat. Poporul Sau trebuie sa treaca prin necaz. „Ei vor chema Numele Meu si Eu le voi raspunde. Eu voi zice: «Acesta este poporul Meu!» Si ei vor zice: «Yahve este Dumnezeul meu!»“ Este umilitor sa citești comentariile unuia cum este Calvin, care incepe facand confuzie intre biserica si evrei intr-un pasaj ca acesta: „Pentru ca atunci cand trei sute vor marturisi ca se inchina lui Dumnezeu, Zaharia spune ca numai o suta vor fi mantuiti“. Dar numai comentatorul care greseste spune asa, facand eroarea de a aplica la biserica in general ceea ce ii priveste pe evrei in ultima lor

situatie de criza.

Zaharia 14

În final, Zaharia 14 ne arată cum se vor împlini toate acestea. „Iată, vine o zi a lui Yahve, și prada ta va fi împărțită în mijlocul tău. Și vei aduna toate națiunile la lupta împotriva Ierusalimului; și cetatea va fi luată, și casele vor fi jefuite, și femeile batjocorite; și jumătate din cetate va merge în captivitate și ramașita poporului nu va fi nimicita din cetate“. Este o situație unică. Asediul a avut loc, împăratul de la nord fiind în fruntea tuturor acestor națiuni. Este clar că nu este fiara, care, în loc să asedieze Ierusalimul, îl sprijină cu toată puterea pe profetul fals, iar acesta din urmă este cel care domnește la Ierusalim, pe care mulți îl primesc ca fiind Mesia și Yahve al lui Israel. Împăratul de la nord este un vrăjmas din exterior, care ataca Ierusalimul fiind în fruntea tuturor națiunilor. Trebuie să nu uităm că omul păcatului, Antihristul, este în Ierusalim și nu se spune că l-ar asedia pentru că cetatea i se supune lui ca rege. Fiara și cele zece coarne susțin aceeași cauză ca și el. Asirianul sau „împăratul din nord“ este în fruntea tuturor națiunilor vrăjmase din exterior.

Acesta este un aspect important pe care trebuie să îl reținem și care clarifică schița generală. Omul păcatului, Antihristul, este primit de evrei ca Mesia și va domni în țară având cele mai mari pretenții. Dar el îl urăște pe împăratul din nord și este urât de el, iar acesta va căuta să-l distrugă și să cucerească Ierusalimul. Doi principii rai se pot urî unul pe altul pentru că ambii doresc să domine. Așa se face că omul păcatului nu este nu numai vrăjmas nelegiuit al lui Dumnezeu, ci și al uratului și ambițiosului lider al puterilor răsăritene, și anume al asirianului, care va fi atunci primul reprezentant al ceea ce am putea numi vechea politică pagână, dar și al sentimentelor moderne ale Rusiei. Rusia se va opune până la capăt puterilor occidentale și va fi distrusă prin judecata lui Dumnezeu (v. Ezechiel 38, 39) într-un alt moment și în alt mod decât coaliția anticristică [*N. a.) Dacă Gog nu este unul și același cu asirianul, atunci nu există nici o altă indicație ca primul dintre aceștia va fi aruncat de viu în Tofet, cum este cel de-al doilea.*]. Nu este nimic care să-i facă mai buni pe vreunii. Puterile occidentale nu au cu ce să se laude față de Rusia decât că sunt mai fatis apostate și mai îndrăznețe, dar ele vor fi nimicite mai întâi. Dar soarta asirianului se va asemăna mult cu aceea a fiarei și a profetului fals, pentru că dacă fiara și profetul fals sunt aruncați de vii în iazul de foc, așa va fi aruncat și asirianul, numai că aceasta va fi ceva mai târziu. Isaia 30 ne descoperă că pentru asirian va fi pregătit Tofetul, la fel ca și pentru împărat – pentru Anti-Mesia. Este pregătit pentru împărat, dar asirianul va fi aruncat de viu în iazul de foc, la fel ca și fiara și profetul fals, care este Antihristul. Domnul Isus va apărea în ambele situații și va conduce evenimentele, întâi din ceruri judecând fiara și profetul fals, apoi pe pământ ca împărat al lui Israel, deși într-un mod infinit mai glorios, nimicindu-l pe asirian care va fi în fruntea alianței națiunilor care nu au fost nimicite odată cu fiara.

Sperăm că aceste diferențieri făcute de scriptură vor ajuta sufletele și nu le vor incurca, pentru că nu cred că mai este nevoie să spunem că scopul este acela de a rezolva principalele dificultăți pe care le întâmpină cei mai mulți care studiază cuvântul profetic. În același timp, este destul de probabil că aceia pentru care subiectul este nou, sau care nu s-au gândit mai serios la el, să întâmpine întâi dificultăți din cele sugerate sau chiar unele mai mari, ceea ce este normal în cazul unei căi nebatătorite și necunoscute. Dar sunt mulțumit că am indicat schița corectă pentru că, dacă

dificultatile se poate sa fie la inceput sporite prin faptul ca am atras atentia asupra mai multor actori din diferitele scene, asupra unor persoane care prea adesea sunt confundate in detrimentul adevarului, intunecand intelegerea celor care cerceteaza si incurajandu-i pe cei care aduc obiectii, rezultatul va fi ca diferitele persoane si actiuni din profetie se vor limpezi in timp si se vor clarifica in mintea oricui examineaza cu atentie aceasta mare si importanta parte a cuvintului divin.

Sa retinem ca asediul impotriva Ierusalimului, instituit de asirian impreuna cu toate natiunile care il recunosc ca lider, are un succes partial deoarece jumatate din cetate este luata. Nimic de acest fel nu a avut loc din zilele lui Zaharia pana in prezent si nimic din istorie nu seamana cu ceea ce urmeaza. Nu a fost asa cand, in anul 320 inainte de Hristos, Ptolemeu Soter a cucerit orasul, nici in 203 inainte de Hristos, cand a avut loc cucerirea lui Antioh cel Mare, nici in 199, cand generalul egiptean Scopus a cucerit, la randul lui, cetatea si nici chiar in 170, cand Antiohus Epifanes a pradat Ierusalimul, nici cu doi ani mai tarziu, cand armat condusa de Apolonius a cautat sa nimiceasca cetatea si poporul, nici ulterior, cand emisarul Atheneus a profanat sanctuarul si, in cea mai mare batjocura fata de lege, a instituit paganismul, dupa care au urmat faptele de vitejie ale macabeilor, rezultatul fiind ca Simon strainul a fost expulzat in 142 inainte de Hristos si ca Acra a fost demolata, dupa cum se stie. Sub Ioan Hircanus, regele sirian Antiohus Sidetes a fost nevoit sa abandoneze asediul. Trecand peste conflictele interne sau dintre familii, care nu seamana deloc cu aceasta si peste interventia lui Areta, este imposibil sa identificam profetia cu cucerirea templului de catre Pompei in 63 inainte de Hristos, nici cu jaful lui Crassus din 54, nici cu atacul surpriza al partilor din 40. Poate ca asediul lui Irod se aseamana ceva mai mult, dar si acesta are diferenta sub mai multe aspecte esentiale, dupa cum vom vedea. Nici distrugerea completa sub conducerea lui Titus, nici miscarea lui Bar-Cociba sub domnia lui Adrian nu necesita lamuriri amanuntite deoarece ele prezinta diferente evidente. Nimic nu se aseamana cat de putin cu profetia.

Este de mirare cum este posibil ca un om rational sa spuna ceea ce au spus multi, ca versetele de la inceputul capitolului descriu nimicirea Ierusalimului de catre romani. Chiar sa zicem ca am trece peste expresia „ziua lui Yahve“, care, fara-ndoiala, se poate aplica in mod providential la o anticipare a implinirii complete, totusi nu se poate spune ca atunci au fost adunate acolo toate natiunile. Oare a mers atunci in robie jumatate din populatie, iar restul nu au fost nimiciti din cetate? Zadarnic se incearca sa se impace versetul 3 cu cuvinte ca acelea ca „Imperiul roman era, la randul lui, destinat sa fie nimicit“ deoarece profetul spune ca este o nimicire rapida si groaznica, nu o decadere pe parcursul mai multor secole, care are loc in alte regiuni, ci un eveniment din aceeasi serie de evenimente care are loc in acea regiune si care implica o desfasurare a puterii si gloriei divine in folosul evreilor atunci cand ei sunt in cea mai mare stramtorare, fapt atestat de despicarea Muntelui Maslinilor de la est la vest formand o vale foarte mare, o jumatate retragandu-se spre nord, iar cealalta spre sud. A rezolva problema unei exprimari atat de exacte cu privire la geografie considerand ca este o figura de stil poetica pentru a spune de fapt numai ca ucenicii au fugit la Pella cu ocazia izbucnirii razboiului iudeilor contra Romei, cum ne spune Eusebius, ar insemna sa ii facem pe profeti niste visatori bombastici. Aplicatia pe care Dem. Evang. 6.18 o face la acest pasaj este un jalnic specimen de fortare a sensului scripturii de catre mintea unui rationalist. Intre cei doi exista o singura diferenta, si anume ca Eusebius avea intentii bune in legatura cu Biblia, ceea ce nu se poate spune in cazul celor care pretind cu mandrie ca fac o „critica elevata“. Dar sub aspect al descoperirii

cuvantului divin, ambii induc in eroare si trebuie sa spun ca nu sunt de luat in seama. El interpreteaza capitolul ca descriind prima venire a Mantuitorului si distrugerea Ierusalimului de catre Titus. S-ar parea ca schimbarea situatiei crestinilor marturisitori sub Constantin a adus in frunte pe unii care nu s-au glorificat nicicand in ocară crucii si a condus la asemenea interpretari gresite.

Dar va fi un al doilea asediu, sau cel putin un al doilea atac, dupa primul succes. Cand natiunile vor fi avut un succes partial „Yahve va iesi si va lupta cu natiunile acelea, ca atunci cand a luptat in ziua bataliei. Si picioarele Lui vor sta in ziua aceea pe muntele Maslinilor, care este inaintea Ierusalimului, spre rasarit“. Nu este venirea Lui din cer pentru a-l nimici pe cel nelegiuit cu partida lui, ci este o actiune ulterioara a Lui pe pamant. „Si muntele Maslinilor se va despica in mijlocul sau spre rasarit si spre apus: va fi o vale foarte mare; si jumătate din munte se va retrage spre nord si jumătate din el spre sud. Si voi veti fugi prin valea muntilor Mei, pentru ca valea muntilor se va intinde pana la Atel; si veti fugi, cum ati fugit dinaintea cutremurului in zilele lui Ozia, imparatul lui Iuda“. Aici se incheie paragraful.

Ceea ce se adauga in verset ca ultima propozitie s-ar cuveni sa constituie inceputul unei noi sectiuni. Aceste impartiri nu sunt inspirate ci sunt numai efectul efortului editorului de a da un sens, fiind uneori gresite, asa cum consider ca este cazul aici. In acea zi, evreii alarmati vor trece printr-o schimbare instantanee si completa prin actiunea puterii divine asupra Muntelui Maslinilor – acesta fiind marturie pentru implinirea sau neimplinirea profetiei. „Si voi veti fugi prin valea muntilor Mei, pentru ca valea muntilor se va intinde pana la Atel; si veti fugi, cum ati fugit dinaintea cutremurului in zilele lui Ozia, imparatul lui Iuda“. Necazul va fi extrem de mare si pericolul va parea iminent atunci cand calea spre salvare se va deschide prin acea grozava vale care se va forma dintr-o data pentru ei prin mijlocul muntelui masiv sau, cum se spune aici (si nu este de mirare) „prin valea muntilor Mei“. S-ar parea ca necazul este comparat cu fuga din timpul unui cutremur binecunoscut care a avut loc in zilele lui Ozia. Putem intelege cum un asemenea fenomen sporeste groaza vrajmasilor lor, care au avut pana atunci succes, pana ce ei vor sti ca este mana lui Dumnezeu lucrând pentru ei.

Dupa aceasta incepe o noua sectiune. „Si Yahve Dumnezeul meu va veni, si toti sfintii impreuna cu tine“ [*N. tr.)Darby si KJV „cu tine“, la fel si Diodati si NKJV; Segond „cu El“, la fel si NASB, NIV si Cornilescu*]. Ar fi fortat sa presupunem ca El va veni din nou dupa ce va fi iesit si se va fi luptat impotriva natiunilor stranse laolalta, cum ni se spune in versetul 3. De aceea, consider ca, din context, rezulta ca trebuie sa fie un alt paragraf, care prezinta venirea Lui dintr-un alt punct de vedere si avand alte scopuri.

Constructia versetului 5 prezinta o particularitate: „Si Yahve Dumnezeul meu va veni, si toti sfintii impreuna cu tine“. Si manuscrisele difera, deoarece aproape patruzeci si toate versiunile dau „cu El“, iar unele urmeaza intelegerea rabinilor „cu tine“, in legatura cu Ierusalimul. Dar lucrurile se lamuresc din vreme ce textul arata ca profetul se intoarce spre Yahve, care este astfel vazut intervenind pentru evrei si, cu toata taria, exclama: „Yahve Dumnezeul meu va veni“, dupa care urmeaza schimbarea brusca in care apare in viziune si prezenta altora: „si toti sfintii cu tine“. Zaharia se vede adresandu-l lui Yahve aceste cuvinte.

„Si va fi ca, in ziua aceea, lumina nu va fi nici limpede, nici intunecata“ [N. tr.) Asa este in KJV. Darby: „Si va fi ca, in ziua aceea nu va fi lumina; stralucirea va fi intunecata“; NKJV: „nu va fi lumina, luminile se vor mica“; Segond: „nu va fi lumina, va fi frig si gheata“; Diodati: „nu va fi lumina, luminarii se vor intuneca“; NASB ca si Diodati; NIV: „nu va fi nici lumina soarelui, nici frig, ci intuneric si ger.“] / [N. a.) Nu putem fi siguri cum este corect sfarsitul acestui verset. Keri pare a fi cel mai bun si mai coerent, mai ales daca consideram mai cu autoritate versiunile mai vechi. Traducatorii si comentarii difera mult. Potrivit Ketib, sensul ar fi „nu va fi lumina lucrurilor valoroase, ei se vor retrage“ sau vor fi retrasi. Dupa Keri ar putea fi „si densitatea“ sau „dar densitatea“, ceea ce se refera la intuneric. Dathe, Maurer, etc. sustin ca redarea ar fi „lux non erit sed frigus et gelu“. La fel si Septuaginta si Siriaca si Vulgata. Dar procesul prin care a fost extras acest rezultat pare la fel de precar ca si rezultatul in sine. Este jalnic comentariul unuia ca Theodoret, episcop de Cirus, de langa Eufrat, de la inceputul secolului al cincilea si acela al celor mai multi dintre invatati greci parinti ai bisericii, care sucesc sensul spunand ca este in perioada istorica a evangheliei, fiind implinit in perioada de intuneric de la cruce si atunci cand cel mai mare dintre apostoli se incalzea la foc alaturi de slujitorii marelui preot. Nu este de mirare ca asemenea usuratate provoaca reactia rationalismului.]. A considera ca aceasta ar fi o prezicere cu privire la o perioada de nechez foarte mare, care ar cuprinde secolele de suferinta ale evreilor de cand Titus a cucerit Ierusalimul, este o idee o idee normala numai la cei care pot da interpretari ca acelea de mai inainte pentru faimosul asediu. Expresiile de la sfarsitul versetului sunt foarte dificile. Textul ar spune ca luminile scumpe se vor retrage, iar altii, printre care si Keri, ca „lumina nu va fi, ci intuneric des“ sau ceata deasa.

Oricum, este clar ca va fi un eveniment nemaivazut, care va afecta nu numai pamantul ci si cerul. Acesta tine de un nou paragraf. Evenimentele pamantesti si nimicirea vrajmasilor au fost mentionate in paragraful anterior, iar in acesta este prezentat alt fapt, mult mai important, cu consecintele lui. Acum profetul II vede pe Yahve venind cu sfintii Sai – nu atat pentru a lupta in batalie, ci sfintii Sai venind cu El. Este evident ca scopul este unul mult mai profund. De aceea schimbarea exterioara importanta introduce ziua aceea, pentru ca ea sa fie, sub toate aspectele, deosebita de toate cele dinainte. Este o greseala absurda sa desparti versetul 7 de 6, ca si cum ar fi vorba despre cu totul alt timp, pentru ca este o continuare a acelorasi imprejurari unice. Deci nu vor fi schimbari de genul celor cunoscute oamenilor, in care lumina si intunericul se succed, ci va fi o zi cunoscuta numai de Yahve – nu o zi care vine dupa o noapte, ci „in timpul serii va fi lumina“. Prin aceasta Dumnezeu marcheaza o era noua, avand loc o revolutie in cer pe masura interventiei Sale pe pamant cand are loc despicarea Muntelui Maslinilor. Astfel, este evident ca un alt paragraf introduce o alta serie de evenimente, cu toate efectele lor.

Dar ceea ce urmeaza nu este la fel de groaznic ca muntele care se casca, ci foarte incurajator: spre seara, in loc sa vina intunericul noptii, continua sa fie lumina zilei. Daca despicarea Muntelui Maslinilor se potriveste cu situatia disperata din care ei trebuiau sa gaseasca o iesire, cand toate lucrurile trebuiau sa fie clatinate, acum vin pentru ei zorile unei zile noi si mai stralucite. „Si va fi asa: in ziua aceea vor izvari ape vii din Ierusalim: jumatate din ele spre marea de rasarit si jumatate din ele spre marea de apus; asa va fi si vara si iarna“. Spre deosebire de torentele din desert, care se usuca in timpul arsitei, acestea vor curge continuu. Cred ca este un fapt literal, care, in acelasi timp, are si semnificatia unei binecuvantari spirituale. Din cetatea ce sfanta vor curge spre vest si spre

este ape care vor vindeca nenorocirile unei lumi care a gemut mult timp sub tirania lui Satan, aceste ape fiind simbolul binecuvantarilor bogate pe care Yahve le va raspandi peste tot si vor schimba ceea ce este obisnuit in natura: vara va fi ca si iarna. Raurile nu vor fi afectate nici de seceta, nici de inghet si cursul lor spre vest nu va fi oprit de terenul deluros, ci ele vor curge constant spre vest, spre marea cea mare, ca si spre est, spre Marea Moarta.

In legatura cu aceasta sunt mentionate pe nume Mediterana si Marea Moarta. Este bine sa amintim ca, in ebraica, estul este socotit a fi punctul spre care priveste cineva, iar vestul este in spatele privitorului, de unde Arabia este numita tara din dreapta, iar nordul va fi la stanga. Sigur ca o persoana care este in Palestina, avand o astfel de orientare, va avea in fata Marea Moarta, iar in spate Mediterana.

Dar sunt binecuvantari si mai mari: „In ziua aceea va fi un singur Yahve si Numele Lui, unul singur“. Idolii vor cadea, iar Imparatul imparatilor va domni fara rival si fara a mai fi contestat de cineva. Aceasta este atat de explicit incat elimina orice posibilitate de a da un alt sens folosind un limbaj figurat, ca in situatiile de mai inainte. Cine oare poate pretinde ca aceasta a avut loc pana in prezent?

Ne este prezentat un plan atat de detaliat si de clar incat anuleaza orice interpretare ca ar fi vorba despre gloria cereasca sau de binecuvantarile spirituale pe care le avem noi acum in Hristos. „Toata tara, de la Gheba pana la Rimon, la sud de Ierusalim, se va face ca Araba; si Ierusalimul va fi inaltat si va fi locuit pe locul sau, de la Poarta lui Beniamin pana la locul portii intai, pana la Poarta Unghiului si de la Turnul lui Hananeel pana la teascurile imparatului. Si oameni vor locui in el si nu va mai fi blestem, ci Ierusalimul va locui in siguranta“. Apoi, din versetele 12-15, aflam despre ceea ce este prevazut pentru a mentine ordinea si onoarea pe pamant: ne este prezentata judecata grozava a natiunilor care au luptat impotriva Ierusalimului. Un esantion din aceasta ne este dat in Ezechiel 38 si 39, inainte ca pacea sa curga ca un rau. Este foarte dureros sa vedem cum catolici asemenea lui C. a Lapide si protestanti ca Venema coboara sperantele glorioase ale lui Israel la nivelul imprejurarilor din timpul macabeilor.

De la versetul 16 ni se prezinta randuiala pentru inchinare impusa ramasitei acelor natiuni ostile. Caracterul teocratic al imparatiei este indiscutabil si are o natura mult diferita de cea a crestinismului. „Si va fi asa: toti cati vor ramane din toate natiunile care au venit impotriva Ierusalimului se vor sui din an in an, ca sa se inchine Imparatului, Yahve al ostirilor, si sa tina sarbatoarea Corturilor. Si va fi asa: cine nu se va sui la Ierusalim din toate familiile pamantului, ca sa se inchine Imparatului, Yahve al ostirilor, peste aceia nu va fi ploaie. Si, daca familia Egiptului nu se va sui si nu va veni, nici peste ei nu va fi: va fi plaga cu care va lovi Yahve natiunile care nu se vor sui sa tina sarbatoarea Corturilor“. Nu pretind ca pot spune cum, sau in ce masura, toate natiunile vor participa la sarbatoarea finala a adunarii, simbol al gloriei, dar faptul este cert, si Dumnezeu se va ingriji sa se implineasca. Astfel, Ierusalimul, in calitate de cetate a marelui Imparat, va fi metropola religioasa a pamantului, si acolo trebuie sa fie macar reprezentati toti an de an. Faptul ca Pasele nu este mentionat aici nu ne permite sa tragem concluzia ca aceasta sarbatoare nu se va tine deoarece stim din Ezechiel (care este clar ca vorbeste despre acelasi timp si aceleasi imprejurari) ca se va tine Pastele si sarbatoarea corturilor, dar nu Cincizecimea, sarbatoare caracteristica ce si-a gasit

implinirea in biserica si, prin urmare, in intelepciunea lui Dumnezeu, va lipsi atunci. A considera ca Ezechiel se refera la situatia evreilor de dupa captivitate inseamna atat a dispretui scripturile cat si faptele, totul numai pentru a evita marturia divina despre o schimbare completa de dispensatiune la sfarsitul acestei epoci [N. a.) *Afirmatia din Evrei ca acolo unde exista iertarea pacatelor nu se mai aduce jertfa pentru pacat se aplica numai la crestinism si nu exclude nicidecum alte fapte pe care profetia le prevede cu privire la o epoca total diferita, care nu a venit inca.*]. Din vreme ce unii ar gandi ca Egiptul nu poate fi afectat de pedeapsa de a nu avea ploaie in caz ca nu va veni la sarbatoare, aici ni se spune explicit ca aceasta pedeapsa se va abate si asupra lui.

Atat de profunda si de completa va fi schimbarea incat sfintenia va patrunde si cele mai obisnuite lucruri. Oalele si cele mai umile ustensile din casa lui Yahve „vor fi ca farfuriile adanci inaintea altarului“ – cele care erau preasfinte. „Da, orice oala in Ierusalim si in Iuda va fi sfanta pentru Yahve al ostirilor. Si toti cei care jertfesc vor veni si vor lua din ele si vor fierbe in ele. Si in ziua aceea nu va mai fi nici un canaanit in casa lui Yahve al ostirilor“. Recunosc existenta unui blestem al unei caste mercenare de invatatori religiosi si vedem ce piatra de poticnire au constituit pentru Israel poftetele preotiei evreesti, dar nu vad nici un motiv pentru a abandona sensul direct ca aici este vorba despre canaaniti, in timp ce admit principii mai largi si alte fapte. Canaanitii erau acolo cand Avraam a intrat in tara si nu au fost expulzati in urma victoriilor lui Iosua. Inamicul care nu a fost niciodata eliminat complet va disparea atunci. Totul va fi potrivit cu voia lui Dumnezeu, in masura in care aceasta este posibil pe pamant inainte ca Dumnezeu sa fi facut toate lucrurile noi in sensul cel mai deplin. Cine se mai poate mira de aceasta cand Yahve va imparati?

clickbible.org